

Súd: Okresný súd Poprad  
Spisová značka: 6T/20/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8715010072  
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Roth  
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2021:8715010072.27

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad, samosudca, JUDr. Pavol Roth, v trestnej veci obžalovanej A.. H. V. a spol., trestne stíhaných pre pokračovací zločin prevádzkačstva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 355 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom na Okresnom súde Poprad dňa 28. apríla 2021, takto

r o z h o d o l :

r o z h o d o l :

Podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

Obžalovaných:

X. A.. H. V., nar. X. XX. XXXX Y. Z., trvale bytom L.- G., N.. K. XXXX/X, prechodne bytom J., R. R., R. X. XXXX/XX, okres Poprad, vydatú, slovenskej národnosti,

X. H. Y., nar. X. XX. XXXX Y. L., trvale bytom R. R., N.. R. Č.. XXXX/XX, okres Poprad, slobodného, slovenskej národnosti,

X. H. W., nar. XX. X. XXXX Y. F., trvale bytom R. R. Y., N.. Š. Č.. XXX/XXX, slobodnú, slovenskej národnosti,

spod obžaloby Krajskej prokuratúry Prešov Kv 20/13/7700-136 zo dňa 4. 2. 2015, podanej na Okresnom súde Poprad dňa 12. 2. 2015 pre skutok, ktorý sa stal tak, že

v presne nezistenom čase v priebehu roka 2012 sa na území Ukrajiny a Slovenskej republiky v Prešovskom kraji, vytvorila skupina, ktorá po vzájomnej dohode medzi sebou kooperovala a spolupracovala, pozostávajúca zo zástupcov súkromných cestovných kancelárií na Ukrajine D.-U., J.-U. C. Z. V. a v Prešovskom kraji C. V. - V. V. so sídlom podnikania R. R., R. X. XXXX/XX, 05801 Poprad, IČO: XX XXX XXX, číslo živnostenského registra č. 740-26958, kde zástupcovia predmetných ukrajinských cestovných kancelárií v mene svojich cestovných kancelárií, uzatvorili zmluvy o spolupráci s cestovnou kanceláriou C. V. - V. V. H. C. V. a zodpovedným zástupcom A.. H. V., pričom takéto zmluvy im umožnili vybaviť si akreditáciu na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, ktorá im umožňovala žiadať o hromadné schengenské víza na konzulárnych zastupiteľstvách SR na Ukrajine, pričom k prechodu štátnych hraníc Slovenskej republiky dochádzalo tak, že nestotožnené osoby ako zástupcovia predmetných cestovných kancelárií na Ukrajine, ktorí medzi sebou spolupracovali a zabezpečovali občanov Ukrajiny, ktorí chceli vstúpiť do krajín EU v rámci schengenského priestoru a tam bez povolenia zostať, za províziu získanú od týchto osôb, kontaktovali v jednotlivých prípadoch obvinenú A.. H.K. V. a obvineného C. V., ktorí následne kontaktovali obvineného H. Y., konateľa spoločnosti J. R.. E., s.r.o., so sídlom R. XXXX/XX, J. -R. R. IČO: XX XXX XXX, ktorý prevádzkoval ubytovacie služby, v J. R..

E. so sídlom v J. - R. R., R. X. Č.. XX, ako aj iné ubytovacie zariadenia na území Slovenskej republiky, a tento za finančnú odmenu potvrdzoval vouchery, že títo cudzinci budú ubytovaní v jeho zariadení, v niektorých prípadoch aj nad rámec ubytovacej kapacity, pričom vedel, že k ubytovaniu cudzincov nedôjde, následne na základe takto potvrdených dokladov, ktoré zástupcovia predmetných cestovných kancelárií samé, alebo cez ďalšie nestotožnené osoby predkladali na Generálnom konzuláte SR v Užhorode na Ukrajine, a to v rozpore s čl. 14 ods.1 písm. b), písm. d) Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 810/2009, čím uvádzali pri overovaní do omylu príslušných pracovníkov konzulárnych úradov v tom smere, že sa jedná o riadnu turistickú cestu týchto osôb do Slovenskej republiky, títo udeľovali cudzincom jednotné - schengenské turistické víza typu C na určité obdobie, na jeden, alebo viacnásobné vstupy na územie Slovenskej republiky, a to tak, že jednotlivé nálepky na ktorých bolo okrem iného aj číslo víza nalepili do ich pasov, a na základe takto udelených víz potom cudzinci boli povinní vstúpiť a vystúpiť na územie Schengenu cez hraničné prechody Ukrajiny a Slovenskej republiky Ubl'a a Vyšné Nemecké na základe záväzku cestovnej kancelárie pri podaní žiadosti o akreditáciu na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, pričom cudzinci prekračovali hranice mimo týchto určených hraničných prechodov a v ubytovacom zariadení deklarovanom vo voucheri sa vôbec neubytovali, ale odišli na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátili, a celkovo takto umožnili vstup do Schengenského priestoru najmenej pre 11 cudzincov, a to aj napriek tomu, že vedeli, že udelené jednotné víza pre takéto osoby potrebné na prekročenie hraníc boli získané neoprávnene a to na základe predložených nepravdivých údajov potrebných na ich získanie, čo je v rozpore s čl. 21 ods. 3 písm. b, ods. 5) Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 810/2009, pričom H. W. ako recepcná v J. R.. E. so sídlom v J. - R. R., R. X. Č..XX, na základe pokynov H. Y. pomáhala pri páchaní trestnej činnosti tým spôsobom, že zapísala do knihy ubytovaných aj cudzinca, ktorý sa po prekročení hranice v ubytovacom zariadení deklarovanom vo voucheri vôbec neubytoval a takto konali najmenej v týchto prípadoch:

1. dňa 19. 3. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie D.-U. žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu H. H., nar. XX. X. XXXX v Ukrajine, trvale bytom V. S., S., Ukrajina, CD: U., za účelom turistiky v meste Poprad s ubytovaním v Penzióne Sv. Juraj v dobe od 4. 4. 2013 do 8. 4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz - voucher č. No69/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom A.. H. V., cestovnej kancelárie C. V. - V. V. so sídlom podnikania R. R., R. X. XXXX/XX, 05801 Poprad, IČO: XXXXXXXX, Číslo živnostenského registra č. 740-26958 a H. Y. konateľa spoločnosti J. R.. E., s.r.o., so sídlom R. XXXX/XX, J. -R. R. IČO: XX XXX XXX, ktorý prevádzkuje ubytovacie služby, v J. R.. E. so sídlom v J. - R. R., R. X. Č.. XX, kde na základe takto predložených dokladov mu bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na štyri dni v období od 5. 4. 2013 do 23. 4. 2013, číslo nálepky SVK000432561, ktoré ho oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak H. H. vstúpil do schengenského priestoru dňa 4. 10. 2013 v čase o 21:19 hod cez hraničný prechod Poľskej republiky s N. - F., pričom v J. R.. E. sa vôbec neubytoval, ale odišiel na presne nezistené miesto v SR alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátil.

2. Dňa 11. 2. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie J.-U. žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu S. F., nar. XX. XX. XXXX v Ukrajine, trvale bytom F., N.. R. XX/X, F..XX, N., CD: EP 027667, za účelom turistiky v meste Poprad s ubytovaním v J.X. R.. E., J., R. X. Č.. XX v dobe od 21. 2. 2013 do 25. 2. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz- voucher č. No005/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom A.. H. V., cestovnej kancelárie C. V. - V. V. so sídlom podnikania R. R., R. X. XXXX/XX, XXXXX J., IČO: XXXXXXXX, Číslo živnostenského registra č. 740-26958 a H. Y. konateľa spoločnosti J. R.. E., s.r.o., so sídlom R. XXXX/XX, J. -R. R. A.: XX XXX XXX, ktorý prevádzkuje ubytovacie služby, v J. R.. E. so sídlom v J. - R. R., R. X. Č.. XX, kde na základe takto predložených dokladov mu bolo konzulom udelené vízum typu C na viacnásobný vstup na 90 dní pobytu od 22. 2. 2013 do 21. 2. 2015, číslo nálepky SVK000397832, ktoré ho oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak S. F. vstúpil do schengenského priestoru až dňa 16. 7. 2013 v čase o 15:20:04 hod cez hraničný prechod Poľskej republiky s Ukrajinou Hrebenne-Rava Ruska, pričom v J. R.. E. sa vôbec neubytoval, ale odišiel na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátil, pričom obvinená H. W. ako recepcná v J. R.. E. na základe pokynov obvineného H. Y. zapísala túto osobu do knihy ubytovaných.

3. Dňa 21. 3. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie D.-U. žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu Z. C., X. XX. X. XXXX Y. N., V. L. M. S., R., N., CD: U. XXXXXX a jej dcéru C. C., X. XX. X. XXXX Y. N., V. L. M. S., R., Ukrajina, zapísanú v cestovnom doklade svojej matky CD: EK 996494 za účelom turistiky v meste Poprad s ubytovaním v J. R.. E. v dobe od 4. 4. 2013 do 8.4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz- voucher č. No70/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom A.. H. V., cestovnej kancelárie C. V. - V. V. so sídlom podnikania R. R., R. X. XXXX/XX, XXXXX J., IČO: XXXXXXXXX, číslo živnostenského registra č. 740-26958 a Michael VACULČIAK konateľa spoločnosti J. R.. E., s. r. o., so sídlom R. XXXX/XX, J. -R. R., IČO: XX XXX XXX, ktorý prevádzkuje ubytovacie služby, v J. R.. E. so sídlom v J. - R. R., R. X. Č..XX, kde na základe takto predložených dokladov im bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 5 dní pobytu v období od 4. 4. 2013 do 23. 4. 2013, číslo nálepky SVK000432539, ktoré ich oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak Z. C. so svojou dcérou C. C. vstúpila do schengenského priestoru dňa 17. 4. 2013 cez hraničný prechod Poľskej republiky s Ukrajinou - Krakivec , pričom v J. R.. E. sa vôbec neubytovala, ale odišla na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu so svojou dcérou nevrátila.

4. Dňa 19. 3. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie D.-U. žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre S. A. L., X. XX. X. XXXX Y. N., V. L. Z. S., G., Y.Y., XX/XX, N., M.: U. XXXXXX, za účelom turistiky v meste Poprad s ubytovaním v J. R.. E. v dobe od 4. 4. 2013 do 8. 4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz- voucher č. No69/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom A.. H. V., cestovnej kancelárie C. V. - V. V. so sídlom podnikania R. R., R. X. XXXX/XX, XXXXX J., A.: XXXXXXXXX, číslo živnostenského registra č. 740-26958 a H. Y. konateľa spoločnosti J. R.. E., s. r. o., so sídlom R. XXXX/XX, J. -R. R. IČO: XX XXX XXX, ktorý prevádzkuje ubytovacie služby, v J. R..E. so sídlom v J. - R. R., R. X. Č.. XX, kde na základe takto predložených dokladov jej bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 4 dni pobytu v období od 5. 4. 2013 do 23. 4. 2013, číslo nálepky SVK000432563, ktoré ju oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak A. L. vstúpila do schengenského priestoru dňa 4. 4. 2013 cez hraničný prechod Poľskej republiky s Ukrajinou -Šehini-Medyka, pričom v J. R.. E. sa vôbec neubytovala, ale odišla na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátila.

5. Dňa 14. 3. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie D.-U. žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu Z. H., X. X. XX. XXXX Y. N., V. L. H., K. XX/X, N., M.: U. XXXXXX, za účelom turistiky v meste Poprad s ubytovaním v Penzióne R..E. v dobe od 4. 4. 2013 do 8. 4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz- voucher č. No61/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom A.. H. V., cestovnej kancelárie C. V. - V. V. so sídlom podnikania R. R., R. X. XXXX/XX, XXXXX J., IČO: XXXXXXXXX, číslo živnostenského registra č. 740-26958 a H. Y. konateľa spoločnosti J. R.. E., s.r.o., so sídlom R. XXXX/XX, J. -R. R. IČO: XX XXX XXX, ktorý prevádzkuje ubytovacie služby, v J. R..E. so sídlom v J. - R. R., R. X. Č.. XX, kde na základe takto predložených dokladov jej bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 4 dni pobytu v období od 5. 4. 2013 do 23. 4. 2013, číslo nálepky SVK000431011, ktoré ju oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak Z. H. vstúpila do schengenského priestoru dňa 5. 4. 2013 cez hraničný prechod Slovenskej republiky s Ukrajinou Čop-Čierna nad Tisou, pričom v J. R.. E. sa vôbec neubytovala, ale odišla na presne nezistené miesto v SR alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátila.

6. Dňa 14. 3. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie D.-U. žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu A. H., X. XX. X. XXXX Y. N., V. L. H., K. XX/XX, N., CD: U. XXXXXX, za účelom turistiky v meste Poprad s ubytovaním v J. R.. E. v dobe od 4. 4. 2013 do 8. 4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz- voucher č. No61/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom A.. H. V., cestovnej kancelárie C. V. - V. V. so sídlom podnikania R. R., R. X. XXXX/XX, XXXXX J., A.: XXXXXXXXX, Č. Ž. K. Č.. XXX-

XXXXX C. H. VACULČIAK konateľa spoločnosti J. R.. E., s.r.o., so sídlom R. XXXX/XX, J. -R. R. IČO: XX XXX XXX, ktorý prevádzkuje ubytovacie služby, v J. R..E. so sídlom Y. J.-R. R., R. X. Č.. XX, kde na základe takto predložených dokladov jej bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 4 dni pobytu v období od 5. 4. 2013 do 23. 4. 2013, číslo nálepky SVK000431018, ktoré ju oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak A. H. vstúpila do schengenského priestoru dňa 5. 4. 2013 cez hraničný prechod Slovenskej republiky s Ukrajinou Čop-Čierna nad Tisou, pričom v J. R.. E. sa vôbec neubytovala, ale odišla na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátila.

7. Dňa 21. 12. 2012 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie D.-U. žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky osobu S. H., nar. X. XX. XXXX Y. N., V. L. V., R. X-XXX, N., M.: U. XXXXXX, za účelom turistiky v meste Kežmarok s ubytovaním v HOTEL KLUB, ul. MUDr. Alexandra 24, 060 01 Kežmarok v dobe od 2. 1. 2013 do 11. 1. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz- voucher č. No195/TF/12, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom A.. H. V., cestovnej kancelárie C. V. - V. V. so sídlom podnikania R. R., R. X. XXXX/XX, 05801 Poprad, IČO: XXXXXXXX, Číslo živnostenského registra č. 740-26958, kde na základe takto predložených dokladov mu bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 10 dni pobytu od 2. 1. 2013 do 26. 1. 2013, číslo nálepky SVK000364095, ktoré ho oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak S. H. vstúpila do schengenského priestoru dňa 10. 1. 2013 v čase o 11:05:46 hod cez hraničný prechod Poľskej republiky s Ukrajinou Šehini, pričom do HOTELA KLUB, ul. MUDr. Alexandra 24, 060 01 Kežmarok vôbec nešla, ale odišla na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátila.

8. Dňa 4. 4. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie D.-U. žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky osobu A. Y., X.. XX. X. XXXX Y. N., V. L. V. S., H., R. Č.. X, N., M.: U. XXXXXX, za účelom turistiky v Tatranskej Lomnici s ubytovaním v Penzióne ENCIAN, Tatranská Lomnica č. 32, 059 60 Vysoké Tatry v dobe od 19. 4. 2013 do 21. 4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz- voucher č. No81/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom A.. H. V., cestovnej kancelárie C. V. - V. V. R. R. J. R. R., R. X. XXXX/XX, XXXXX J., A.: XXXXXXXX, číslo živnostenského registra č. 740-26958, kde na základe takto predložených dokladov mu bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 3 dni pobytu od 19. 4. 2013 do 6. 5. 2013, číslo nálepky SVK000436344, ktoré ho oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak A. Y. vstúpil do schengenského priestoru dňa 19. 4. 2013 v čase o 02:46:19 hod cez hraničný prechod Slovenskej republiky s Ukrajinou Čierna nad Tisou - Čop, pričom do Penziónu ENCIAN vôbec nešiel, ale odišiel na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátil.

9. Dňa 4. 4. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie J.-U. žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu Z. J., X.. X. X. XXXX Y. N., V. L. V. S. K., N., M.: U. XXXXXX, za účelom turistiky v meste Košice s ubytovaním v Penzióne Poľovníček s.r.o., Hrnčianska 801/67, Stropkov, v dobe od 19. 4. 2013 do 23. 4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz - voucher č. No84/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom A.. H. V., cestovnej kancelárie C. V. - V. V. so sídlom podnikania R. R., R. X. XXXX/XX, XXXXX J., IČO: XXXXXXXX, Číslo živnostenského registra č. 740-26958 a, kde na základe takto predložených dokladov jej bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 4 dni pobytu od 19. 4. 2013 do 7. 5. 2013, číslo nálepky SVK000436477, ktoré ju oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak Z. J. vstúpila do schengenského priestoru dňa 26. 4. 2013 leteckou linkou z L'vova do Benátok, pričom do Penziónu Poľovníček vôbec nešla a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátila.

10. Dňa 4. 4. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie D.-U. žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre osobu R. X., X.. XX. X. XXXX Y. N., V. L. Z. S., R., Z. XX/XX, N., M.: C. XXXXXX, za účelom turistiky v Tatranskej Lomnici s ubytovaním v Penzióne Encián, Tatranská Lomnica 32, 059 60 Vysoké Tatry v dobe od 19. 4. 2013 do 21. 4. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz- voucher č. No81/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom

C. V. a zodpovedným zástupcom A.. H. V., cestovnej kancelárie C. V. - V. V. R. R. J. R. R., R. X. XXXX/XX, XXXXX J., A.: XXXXXXXX, Číslo živnostenského registra č. 740-26958 a kde na základe takto predložených dokladov mu bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 3 dni pobytu od 19. 4. 2013 do 6. 5. 2013, číslo nálepky SVK000436341, ktoré ho oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, pričom následne dňa 21. 6. 2013 predložil na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, doposiaľ nezistený zástupca ukrajinskej cestovnej kancelárie Z. V. žiadosť o udelenie víza na území Slovenskej republiky pre tú istú osobu R. X., X.. XX. X. XXXX Y. N., V. L. Z. S., R., Z. XX/XX, N., M.: C. XXXXXX, za účelom turistiky v Slovenskej republike s ubytovaním v Penzióne ANTARES, Zuberec-Pribitske, 027 32 Zuberec v dobe od 5. 7. 2013 do 9. 7. 2013, pri ktorej žiadosti okrem iných dokladov predložil aj ubytovací poukaz - voucher č. No197/TF/13, ktorý bol poskytnutý po predošlej vzájomnej dohode s obvinenými majiteľom C. V. a zodpovedným zástupcom A.. H. V., cestovnej kancelárie C. V. - V. V. so sídlom podnikania R. R., R. X. XXXX/XX, XXXXX J., A.: XXXXXXXX, Číslo živnostenského registra č. 740-26958 a , kde na základe takto predložených dokladov mu bolo konzulom udelené vízum typu C na 1 vstup na 5 dni pobytu od 5. 7. 2013 do 24. 7. 2013, číslo nálepky SVK000478007, ktoré ho oprávnilo k vstupu na územie Slovenskej republiky, avšak R. X. vstúpil do schengenského priestoru dňa 11. 7. 2013 cez hraničný prechod Poľskej republiky s Ukrajinou Šehini-Medyka, pričom sa v penziónoch deklarovaných v ubytovacích poukazov - voucherov vôbec neubytoval, ale odišiel na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátil.

t e d a

obžalovaná A.. H. V. v bodoch 1 - 10

spoločným konaním v úmysle získať pre seba a iného finančnú výhodu organizovala nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky a prechod cez jej územie pre osoby, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky alebo osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky a dosiahla vydanie pravej verejnej listiny na základe aj nepravých podkladov,

obžalovaný H. Y. v bodoch 1, 2, 3, 4, 5, 6

spoločným konaním v úmysle získať pre seba a iného finančnú výhodu organizoval nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky a prechod cez jej územie pre osoby, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky alebo osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky a dosiahol vydanie pravej verejnej listiny na základe aj nepravých podkladov,

obžalovaná H. W. v bode 2

v úmysle získať pre iného finančnú výhodu pomáhala v organizovaní nedovoleného prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky a prechodu cez jej územie pre osoby, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky alebo osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky a poskytla inému pomoc v dosiahnutí vydania pravej verejnej listiny na základe aj nepravých podkladov,

č í m m a l i s p á c h a ť

obžalovaná A.. H. V. v bodoch 1 - 10

- pokračovací zločin prevádzachstva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 355 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, v znení zákona č. 334/2012 Z. z,
- pokračovací prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 352 ods. 2 Trestného zákona, v znení zákona č. 334/2012 Z. z.

obžalovaný H. Y. v bodoch 1, 2, 3, 4, 5, 6,

- pokračovací zločin prevádzachstva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 355 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, v znení zákona č. 334/2012 Z. z,

- pokračovací prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 352 ods. 2 Trestného zákona, v znení zákona č. 334/2012 Z. z.

obžalovaná H. W. v bode 2

- zločin prevádzachstva podľa § 355 ods.2 písm. a) Trestného zákona, v znení zákona č. 334/2012 Z. z. v jednočinnom súbehu s prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky vo forme pomoci podľa § 21 ods.1 písm. d) Trestného zákona k § 352 ods. 2 Trestného zákona, v znení zákona č. 334/2012 Z. z.

**p r e t o ž e**

uvedený skutok nie je trestným činom.

### **o d ô v o d n e n i e :**

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Prešove dňa 12. 2. 2015 podal na tunajšom súde obžalobu Kv 20/13 zo dňa 4. 2. 2015 na obvinenú A.. H. V. pre pokračovací zločin prevádzachstva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 355 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a pokračovací prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 352 ods. 2 Trestného zákona, na obvineného H. Y. pre pokračovací zločin prevádzachstva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 355 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a pokračovací prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 352 ods. 2 Trestného zákona a obvinenú H. W. pre zločin prevádzachstva § 355 ods. 2 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky vo forme pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona k § 352 ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v skutkovej vete výroku tohto rozsudku.

Rovnako obžaloba bola podaná aj na obvineného C. V. pre pokračovací zločin prevádzachstva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 355 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a pokračovací prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 352 ods. 2 Trestného zákona, ktorý obvinený v priebehu konania pred súdom zomrel, a preto súd jeho trestné stíhanie zastavil.

Vo veci vykonal dokazovanie (resp. doplnil dokazovanie v nadväznosti na stanovisko Krajského súdu v Prešove vyjadrené v uznesení 6To/7/2019 -2865 zo dňa 20. 6. 2019, v ktorom odvolací súd poukázal na procesné pochybenia spojené s vedením dokazovania na súde I. stupňa), z výsledkov ktorého zistil nasledovné:

Obžalovaná A.. H. V., obžalovaný H. Y. a obžalovaná H. W. na hlavnom pojednávaní urobili vyhlásenie, že sa necítia byť vinní zo skutkov, pre ktoré bola podaná obžaloba.

Obžalovaná A.. H. V. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že cestovná kancelária V. V. funguje od roku 1998 a zabezpečuje dovoz turistov do SR. V r. 2013 takto zabezpečili 300 a možno aj viac turistov z Ukrajiny. Samotný proces zabezpečovania víz prebiehal tak, že cestovná kancelária dostala od zahraničného partnera objednávku, na základe ktorej potom zistila voľné ubytovacie miesta a pokiaľ tieto boli k dispozícii, vydala potvrdenie - voucher o zabezpečení ubytovania. Ten potom odoslala zahraničnej cestovnej kancelárii, ktorá mala na starosti vybavovanie víz. S ukrajinskými klientmi teda neprichádzali do žiadneho kontaktu a bolo na veľvyslanectve, resp. konzuláte, aby skúmali podmienky pre vydanie alebo nevydanie víz. Podnikanie v rámci cestovnej kancelárie vykonával jej manžel (C. V.), pričom ona vystupovala ako zodpovedná osoba v súvislosti s vykonávaním činností cestovnej kancelárie a fyzicky mu vypomáhala tak, že vypisovala vouchery, kontaktovala jednotlivých ubytovateľov ohľadom voľných kapacít a realizovala platby - väčšinou v hotovosti, a to vo vzťahu k ubytovateľom na území SR, elektronické platby vykonával manžel. Čo sa týka zástupcov ukrajinských kancelárií, s týmito v r.

2013 bola iba v telefonickom kontakte. Samotná spolupráca s ukrajinskými cestovnými kancelármi tak, ako sú označené v obžalobe, bola nadviazaná na výstavách cestovného ruchu či už v Kyjeve alebo v Moskve, kde sa podpisovali aj zmluvy o spolupráci. Pamätá si, že spoluprácu mali s CK U. X., ktorú uzavreli niekedy v r. 2008 v Užhorode, ako aj so spoločnosťou D.-U.. S týmito cestovnými kancelármi mali jednoznačne podpísané zmluvy, ktoré sa každý rok obnovovali. Zmluvy do r. 2012 podpisovala ona a potom ich podpisoval manžel, ktorý pokračoval v podnikaní, s ktorým najprv začala ona. Nejaké oficiálne rokovania týkajúce sa týchto zmlúv neprebíhali, všetko prebehlo len korešpondenčne. Samotných výstav, na ktorých nadväzovala kontakty s ukrajinskými cestovnými kancelármi, sa zúčastňovala len sama. Jej manžel tam nebol prítomný. Fungovanie cestovnej kancelárie popísala tak, že ukrajinská cestovná kancelária telefonicky skypom alebo emailom dala požiadavku na ubytovanie určitého počtu osôb, ona potom kontaktovala ubytovacie zariadenie a keď boli voľné miesta, potvrdila voucherom, že je zabezpečené ubytovanie, ktorý voucher sa odoslal ukrajinskej strane a tá zabezpečovala víza. V prípade, ak víza boli vydané, ale boli aj prípady, keď niektorým osobám vydané neboli, ukrajinská strana ju informovala, ktoré osoby sa dostavia na ubytovanie a po tom, čo sa dostavila skupina, došlo k zaplateniu úhrady za pobyt na základe vystavenej faktúry. Obratom boli preplatené služby ubytovateľom, boli aj prípady, keď takéto platby boli poskytnuté vopred. Samotné vouchery za cestovnú kanceláriu podpisoval manžel, k čomu ho ona „donútila“, pretože on mal vnútorný problém s Ukrajincami. Čo sa týka výberu resp. oslovenia ubytovacích zariadení na Slovensku, to prebiehalo tak, že J. R.. E. sa nachádza v ich susedstve, a preto oslovila suseda s touto požiadavkou. Čo sa týka iných ubytovacích zariadení, bolo zjavné, že väčšinou malo ísť o nejaké lacnejšie ubytovania, a preto zabezpečovala také zariadenia, ktoré v tomto smere poznala. Boli však aj zariadenia, vo vzťahu ku ktorým ukrajinská strana prejavila konkrétny záujem. Čo sa týka ubytovacej kapacity J. R.. E., vie, že táto predstavovala asi 65 osôb a v prípade, ak vedela, že ubytovacie miesta nie sú voľné, obrátila sa na iné ubytovacie zariadenie. Nepamätá si, či turisti boli ubytovaní aj v inom zariadení než to, ktoré bolo uvedené vo voucheri. Má vedomosti o tom, že H. Y., ktorému patrilo ubytovacie zariadenie J. R.. E., mal určitý problém s vydávaním víz, ktorý bol riešiť na konzuláte v Kyjeve. Pokiaľ vie, tak ukrajinská strana ju informovala o tom, že na konzuláte nechcú akceptovať vouchery, ktoré boli vydávané pre toto ubytovacie zariadenie a pán Y. tento problém riešil a pokiaľ vie, aj vyriešil. O tom, že jednotlivé osoby, ktoré sú uvádzané v obžalobe, sa nedostavovali na ubytovanie, sa dozvedela až v deň svojho zadržania 5. 12. 2013. Až s odstupom nejakého času sa dozvedela, že títo klienti sa na ubytovanie nedostavovali, ubytovacie zariadenia jej to neoznámavali, pretože pobyty mali zaplatené. So samotnými osobami, ktoré prichádzali na ubytovanie, do styku neprichádzala s výnimkou skupín, ktorým bolo potrebné zabezpečiť nejaký program. Poukázala na skutočnosť, že po tom, čo bola otvorená letecká linka Bratislava - Kyjev, stal sa taký prípad, že klienti, ktoré mali zaplatené ubytovanie v Hoteli V., prileteli do Bratislavy, kde sa ubytovali v inom zariadení, ktoré im zabezpečovala ona, pričom voucher im ostal s miestom ubytovania V.. Poukázala na to, že šlo o obdobie, keď slovenský konzulát začal vydávať multivíza a tým sa začalo obdobie zvýšeného záujmu o cestovanie a teda ako podnikateľka bola rada, že zarobia. Rovnako sa vyjadрила, že takisto dochádzalo k situáciám, že cudzinecká polícia prišla na kontrolu do ubytovacích zariadení, pričom klienti sa tam nenachádzali. Takisto vypovedala, že nemala vedomosť o žiadnom predpise, ktorý by určoval, že turisti prichádzajúci z Ukrajiny musia prechádzať a vracieť sa cez nejaký konkrétny hraničný priechod. O tom sa dozvedela až v priebehu vyšetrovania, že ukrajinskí turisti po vydaní víz mali dostať takýto pokyn zo strany slovenského konzulátu. Čo sa týka jednotlivých osôb, ktoré sú uvádzané v obžalobe a ktoré sa nemali ubytovať v deklarovaných ubytovacích zariadeniach a nevrátiť sa na Ukrajinu v stanovenom čase v udelených vízach uviedla, že s týmito osobami fyzicky do styku neprišla, nevie o nich nič. Pokiaľ vie, tak jedna maloletá osoba uvádzaná v obžalobe je na Slovensku v detskom domove. K samotným platbám cez internetbanking vo vzťahu k ukrajinskej strane doplnila, že pokiaľ vie, tak ukrajinská strana zásadne neposielala nič cez banku, pretože na Ukrajine sa dane buď neplatia alebo sa platia paušálne a možno iba v jednom prípade došlo k platbe cez internetbanking. Toto vyjadrenie sa viaže k platbám, ktoré prišli na základe faktúry na ich účet z Ukrajiny, oni Ukrajincom na účet nič neplatili.

Obžalovaný H. Y. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že považuje za absolútne normálne, že ubytovacie zariadenia spolupracujú s cestovnými kancelármi pri zabezpečovaní ubytovania pre klientov a jediné, čo bolo potvrdzované zo strany ubytovacieho zariadenia, bola skutočnosť, či toto zariadenie má alebo nemá ubytovacie kapacity v konkrétnom termíne. Ubytovacie služby poskytoval v rámci živnosti pod označením H. Y. - J. R.. E., pričom žiadne vouchery on nevydával. Ubytovacie zariadenie prevádzkuje od r. 1996, pričom väčšinu jeho klientely predstavujú ukrajinskí a ruskí turisti. Od januára 2013 Slovensko ako prvá krajina Schengenu začalo vydávať multivíza, čo v praxi znamenalo, že pokiaľ ste si zabezpečili ubytovanie na týždeň na území SR, mohli ste dostať multivízum do celého schengenského priestoru

na 5 rokov. Samozrejme aj on potom zaznamenal zvýšený záujem zo strany tejto klientely o pobyty na Slovensku, čo mu ako podnikateľovi vyhovovalo. Ako podnikateľ nespolupracoval len s CK V. V., ale aj ďalšími tromi alebo štyrmi cestovnými kancelárkami. Vždycky spolupracoval len so slovenskými CK a nikdy nespolupracoval s ukrajinskými, pretože tu boli podozrenia, že tieto pobyty by neboli uhrádzané. Celý proces prebiehal tak, že dostal objednávku od CK, ktorú v prípade voľných kapacít potvrdil, následne dostal zaplatenú úhradu za ubytovanie od slovenskej CK a keďže išlo o hektické obdobie, stávalo sa, že zahraniční hostia neprišli a v tom prípade mal zaplatené 100 % storno zájazdu. Pokiaľ vie, tak to robili aj ostatní ubytovatelia na Slovensku, čo potvrdzovali aj svedkovia vo svojich výsluchoch. On jediný sa však dostal do problémov, čo môže súvisieť s tým, že pokiaľ hostia neprišli, tak sa aj zaujímal o dôvody, prečo sa nedostavili a nad rámec svojich povinností si tieto skutočnosti aj zisťoval, pretože ovláda ruský jazyk. Ako podnikateľ samozrejme mal záujem zarobiť peniaze, mal záujem zabezpečiť maximálnu vyťaženosť ubytovacieho zariadenia, a preto potvrdzoval ubytovacie kapacity a pokiaľ sa časť klientely nezmesťila na určitý termín, tak dokázal zabezpečiť ubytovacie kapacity v inom termíne. Samotný konzulát nestíhal vydávať víza a jeho záujmom bolo, aby čo najviac hostí sa dostalo do jeho ubytovacieho zariadenia. Stávalo sa preto, že konzulát, keď kapacitne nestíhal, tak jednotlivé žiadosti o víza odmietal. Keďže záujem o takéto multivíza bol enormný, zároveň dochádzalo k situáciám, že niektorí turisti sa nedostavovali a tak niektoré ubytovacie zariadenia vrátane toho jeho, sa potom dostali na tzv. čiernu listinu a konzulát odmietol vydávať víza pre hostí, ktorí sa mali ubytovať v jeho zariadení. Samozrejme mal záujem riešiť tento problém tak, aby jeho zariadenie na tej listine nebolo. V rámci individuálnej turistiky spolu vydal možno 5 voucherov, a to pre osoby, ktoré boli jeho známe, ktoré pravidelne tu chodili lyžovať a ktorým vydal voucher, na poklade ktorého oni potom išli žiadať víza. V jednom prípade sa stalo, že nejaká osoba okopírovala jeho voucher, oskenovala ho, zmenila meno na voucheri a šla požiadať o víza, čo mu bolo potom vytykávané z konzulátu a čo sa snažil riešiť a vysvetliť. Mal aj jednanie na konzuláte s pani O., na ktorom sa dohodli, že nebude vydávať individuálne vouchery, ale tieto budú vydávané jedine v spolupráci s CK na Slovensku. Následne potom už žiaden problém nemal. Vo svojej výpovedi ďalej uviedol, že ubytovacie zariadenie, ktoré prevádzkoval, malo 25 izieb, teda bolo schopné ubytovať okolo 50 klientov, t. j. celý autobus. Jeho prirodzeným záujmom bol záujem získať klientov resp. ich nestratiť, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že následne multivíza vydávané zo strany Slovenska sa stali menej atraktívne vo vzťahu k tým, ktoré začalo vydávať Maďarsko. Mal preto záujem o každého klienta, pričom týchto klientov bol schopný ubytovať prípadne aj v inom zariadení alebo v inom termíne. Vo vzťahu k objednávkam zo strany CK V. nebola prekračovaná kapacita jeho zariadenia. Dochádzalo ale k situáciám, že hostia neprišli, rovnako keď neprišli ani hostia z inej cestovnej kancelárie. Pomer medzi hosťami, ktorí prišli a ktorí neprišli bol niekedy 50 : 50. Niekedy neprišlo ich 20 %. Viedol aj rozhovory vo vzťahu k tým, ktorí neprišli, či prídu v náhradnom termíne tak, aby ich vedel ubytovať a v niektorých prípadoch aj títo klienti sa v neskorších termínoch ubytovali. Do knihy ubytovaných hostí zapisoval iba tých, ktorí prišli. Nikdy nedával obžalovanej Weberovej pokyny, aby táto robila zápisy aj takých hostí, ktorí neprišli. V súvislosti so zápisom ubytovaných hostí do kníh uviedol, že takéto knihy boli dve. Jedna bola pre zahraničných hostí, druhá pre Slovákov, pričom zápisy do kníh robil on a recepcná W.. V prípade individuálnych turistov títo predkladali cestovné pasy a v prípade cestovných zájazdov dostal k dispozícii menný zoznam ubytovaných vrátane čísiel cestovných pasov, na základe čoho potom urobil zápisy. Niekedy sa stalo, že v zozname neboli uvedené čísla víz, preto tieto skutočnosti overoval z pasov alebo delegát mu ich zaslal dodatočne. Stalo sa, že cestovná kancelária mu poslala menný zoznam až o po tom, keď hostia dostali víza, keď mali prísť. Pokiaľ mal k dispozícii menný zoznam, pasy už nekontroloval. O tom, že by zahraniční turisti mali stanovenú dobu vstupu alebo výstupu na území SR, aby mali prísť cez určitý hraničný priebeh, vedomosť nemal a ani to neriešil. Vo vzťahu k prípadu cudzinca, ktorý bol lokalizovaný vo Francúzsku, pričom pri vydaní víza bol použitý voucher jeho ubytovacieho zariadenia, sa vyjadriť nevedel s tým, že klientov bolo veľmi veľa a o klientoch, ktorí neprišli, nič nevedel. Vo vzťahu k občanom Ukrajiny, ktorí mali zabezpečený pobyt v jeho ubytovacom zariadení, uviedol, že nevedel, čo budú ďalej robiť po ubytovaní u neho. K samotnej spolupráci s CK V. uviedol, že pána V. a jeho manželku pozná 10 rokov, sú susedia, a preto bolo normálne, že k tejto spolupráci došlo. Všetky platby prebiehali po vystavení faktúry a boli uhrádzané cez účet. V prípade, ak bol nejaký problém s úhradou platieb, telefonicky ich urgoval, väčšinou u pani V.. V ďalšej časti výpovede uviedol, že samozrejme vo všeobecnosti vedel alebo tušil, že pokiaľ ukrajinským turistom budú vydávané multivíza, tak tí budú chcieť ďalej cestovať aj po iných krajinách, v čom on nevidel problém a čo podľa neho funguje aj naďalej. Čo sa týka konkrétnych klientov, ktorí sa ku nemu nedostavili a ktorých mená sú uvádzané v obžalobe, on o ich úmysloch vedomosť nemal, ani ich nepoznal a dostal len zoznamy, že prídu na ubytovanie. Vo vzťahu k skutku, ktorý je kladený za vinu obžalovanej W., či tejto dal pokyn na zápis osoby súvisiaci so skutkom 2) do knihy ubytovaných hostí uviedol, že takýto pokyn jej dal, pretože v

danom prípade vedúci skupiny predložil zoznam klientov, ktorí prišli na ubytovanie a on potom dal pokyn pani W., aby v rámci jej pracovnej náplne týchto zapísala. Nevie, či v tomto prípade ona vyžadovala od klientov cestovné pasy, ale samozrejme v prípade individuálnych klientov tieto pasy žiadala. V prípade skupinových zájazdov pasy nevyžadovali preto, lebo mali dôveru v cestovné kancelárie, ktoré s nimi spolupracovali, a preto nie vo všetkých prípadoch sa kontrolovali menné zoznamy s predloženými pasmi. Vo vzťahu k skutku 2) si nepamätá, či fyzicky kontroloval a porovnával pasy so zoznamom, je možné, že pani Weberovej dal len pokyn, aby ich zapísala.

Obžalovaná H. W. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že predpokladá, že zápis ubytovaných hostí do ubytovacej knihy (v ubytovacom zariadení obžalovaného Y.) vykonala na základe zoznamu, ktorý jej predložil jej nadriadený - obžalovaný Y.A.. Predpokladá, že nešlo o individuálnych hostí, ale o skupinu, pretože ak by išlo o individuálneho klienta, mala by k dispozícii pas, ale v danom prípade hostí zapisovala na základe zoznamu, ktorý jej bol predložený. K zapisovaniu do knihy ubytovaných hostí vo vzťahu k občanom Ukrajiny v období roka 2013 uviedla, že tieto zápisy robila na základe toho, čo jej bolo povedané zo strany nadriadeného a buď dostala k dispozícii cestovné pasy alebo menný zoznam hostí a súvisiace údaje. Nepamätá sa na situáciu, aby pán Y. nebol prítomný pri tom, keď sa dostavili nejakí ukrajinskí hostia. Takisto si nespomína na to, aby zapisovala nejakých hostí pred tým, ako sa mali prísť ubytovať. Či došlo k zápisu hostí do ubytovacej knihy, ktorí sa reálne nedostavili, uviedla, že k tomu sa nevie vyjadriť pre odstup času a na nejakú konkrétnu situáciu si nespomína. Mala prístup aj do emailovej schránky vo vzťahu k objednávkam, ale nemala možnosť kontroly, lebo o všetkom rozhodoval pán Y.. Či vo vzťahu k jednotlivým ubytovaným hosťom bola v kontakte aj s obžalovanou V., či pánom V., si nespomína, no je možné, že nejaký telefonický kontakt, ktorý súvisel s prácou, mala s pani V.. Nemá vedomosť o tom, aby v penzióne v súvislosti s ubytovaním turistov, bola prekračovaná kapacita.

V prípravnom konaní v rozpore s tvrdeniami na hlavnom pojednávaní uvádzala, že hostí, vo vzťahu ku ktorým došla objednávka emailom Y. vytlačal podľa toho, v akom termíne mali prísť a ona ich zapisovala do knihy ubytovaných hostí. Takisto uvádzala, že niečo cez 20 ľudí v období mesiaca marec až máj (2013) do ubytovacieho zariadenia neprišli, no nechcela do toho vstupovať a vedela, že to čo robia, nie je správne. Rovnako sa v prípravnom konaní vyjadrovala, že vznikol problém s osobou z Ukrajiny, ktorá bola zapísaná v knihe, no neubytovala sa, ale odišla do schengenského priestoru, kde Y. jej povedal, že tieto osoby sú mimo. Takisto vypovedala, že je pravdou, že na pokyn Y.Č. zapisovala cudzích štátnych príslušníkov Ukrajiny, ktorí mali byť ubytovaní, pričom väčšina voucherov bola z cestovnej kancelárie V.. K vzniknutým rozporom sa odmietla vyjadriť, resp. uviedla, že s odstupom času si už nespomína.

Vo veci na hlavnom pojednávaní bol ako obžalovaný vypočutý aj C. V., ktorý v priebehu konania pred súdom zomrel a ktorého trestné stíhanie bolo zastavené, keď tento vypovedal, že jeho jediná vina mala spočívať v tom, že mal byť majiteľom cestovnej kancelárie, no on nikdy nespupracoval so žiadnymi Ukrajincami, ani s cestovnými kancelárkami z Ukrajiny a ani tieto nepoznal. Pokiaľ nejaký svedok tvrdil, že privádzal nejakých Ukrajincov, za ktorých dostával peniaze, to nie je pravdou. Pokiaľ on zabezpečoval nejakých turistov, tak to boli všetko turisti z Ruska. Pokiaľ obžaloba uvádza, že turisti mali prechádzať cez nejaké iné hraničné priechody než tie, ktoré boli určené, to považuje za nezmysel, lebo on nikdy nič v tomto smere nečítal, nepodpisoval a nemal vedomosť o tom, aby títo mali prechádzať cez konkrétne hraničné priechody. Nikdy nebol na konzuláte v Užhorode a nechápe, prečo by turistická agentúra na Slovensku mala niesť zodpovednosť za to, že nejakí hostia neprišli alebo prišli cez iný hraničný priechod. Turistická agentúra iba vystavovala potvrdenie, že zahraničná cestovná kancelária zaplatila pobyt pre klientov na dobu určitú a víza vystavuje konzul, ktorý rozhoduje o tom, či ich vydá a na akú dobu. Potvrdil, že bol vlastníkom živnostenského oprávnenia CK V., a to posledné štyri roky. Predtým živnostenské oprávnenie mala jeho manželka. Keďže on bol držiteľom živnostenského oprávnenia, podpisoval vouchery, predtým ich podpisovala jeho manželka. Vouchery potom odovzdávali sprievodcovi do vlaku a ten ich odovzdával osobám označeným na obálke. Zahraničné pobyty boli hradené tak, že platba prebehla buď prevodom cez účet, keď zahraničné cestovné kancelárie alebo samotní turisti previedli peniaze na účet jeho cestovnej kancelárie a v prípade, pokiaľ išlo o nejakých známych turistov alebo menšie peniaze, tieto platili v hotovosti priamo jemu. Čo sa týka platieb jednotlivým ubytovateľom, pokiaľ išlo o turistov z Ruska, tak týmto platby odovzdával on a pokiaľ išlo o turistov z Ukrajiny, tak za týchto turistov on ubytovateľom neplatil. Nevie, kto platil ubytovanie týchto ukrajinských turistov jednotlivým ubytovacím zariadeniam. V zásade platby všetkým ubytovateľom šli cez podnikateľský účet, ktorého spoludisponentom bola jeho manželka, ktorá mala aj prístup na vykonávanie platieb internetbankingom. Vyjadril sa aj ku konkrétnemu voucheru (na čl. 1851 spisu), keď uviedol, že tento

voucher podpísal, pečiarka je jeho. Čo sa týka úhrady, tak je samozrejme, že táto prešla cez Poštovú banku a pokiaľ je na voucheri uvedené, že vec vybavuje C. V., tak to je z dôvodu, že išlo o tlačivo, ktoré bolo pripravené vopred. Keďže on bol majiteľom cestovnej kancelárie, všetky písomnosti súvisiace s obchodným stykom, aj s ukrajinskými cestovnými kancelárkami, musel podpisovať on, pričom zmluvy boli podpisované tým spôsobom, že mu boli doručené návrhy buď sprievodcom alebo poštou, on ich podpísal, opečiatkoval a poslal naspäť. Žiadneho z predstaviteľov CK D.-U. nepozná a nikdy nevedol ohľadom zmluvy s touto spoločnosťou žiadne rokovania. Zmluvu, ktorú podpisoval, je štandardná s tým, že pokiaľ by obdobná zmluva nebola podpísaná, slovenský konzulát by nikdy neprijal vystavený voucher. Skutočnosť, že Penziónu sv. Juraj bolo pozastavené udeľovanie víz konzulátom, sa dozvedel až z otázok prokurátora. Doplnil, že vo vzťahu k turistom z Ukrajiny raz volal do Penziónu sv. Juraj, kde sa zaujímal, či majú voľné izby pre ukrajinských turistov, ktorí potom následne uviedli, že je to pre nich veľmi drahé, a neprišli. Čo sa týka ubytovacieho zariadenia Hotel E., o tom, že takýto hotel existuje, sa rovnako dozvedel z otázky prokurátora, nikdy tam nebol a nikoho z tohto hotela nepozná. Pozná majiteľa Penziónu U., pretože veľakrát tam vodil hostí, aj celé skupiny z Moskvy. K otázke, či bol na území Slovenskej republiky v osobnom kontakte s osobami z Ukrajiny, ktorí sa mali ubytovať v jednotlivých ubytovacích zariadeniach uvádzaných v obžalobe, uviedol, že posledných 20 rokov nemal žiadny kontakt so žiadnymi Ukrajincami a ani sa nechystá takýto kontakt mať s tým, že jeho Ukrajinci nikdy nezaujímal, a preto sa ani o žiadneho z nich nezaujímal, či nastúpil na pobyt a či sa vrátil späť do domovského štátu. Pokiaľ z nejakého dôvodu išiel na Ukrajinu, tak iba kvôli tomu, že išiel čakať turistov prichádzajúcich z Ruska, odkiaľ ich potom vozil autobusom. Osobne párkrát bol na Ukrajine po benzín a cigarety.

Svedok E. H. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že obžalovaného Y. a W. pozná z predchádzajúceho zamestnania, keď pracoval ako kuchár v Penzióne pána Y. do januára 2012 alebo 2013. Pani W. tam bola recepčná, bližšie vzťahy s nimi nemal. Na starosti mal prípravu stravy pre turistov, pričom on nevedel, či turisti, ktorí majú prísť, budú Ukrajinci alebo z iných krajín. On len dostával informácie, že má pripraviť stravu a tie mu dávali buď obžalovaný alebo jeho otec alebo recepčná W.. Má vedomosť o tom, že niekedy sa stalo, že nejakí turisti neprišli, čo je v tomto biznise bežná vec. Prečo neprišli, to on nevie. Pamätá si, že mu niekedy bolo oznámené, že nemá chystať raňajky, lebo turisti neprídu. Inokedy mali raňajky prichystané a napriek tomu sa nedostavili. Kto riešil zápisy do knihy ubytovaných hostí, to nevie, na recepcii pracovali recepčná, pán Y. ml., ale aj st.. Vie, že v penzióne mávali kontroly zo strany cudzineckej polície, ktorých bolo viacero. Keď nikoho nenašli na recepcii, chodili za ním do kuchyne a on potom zháňal osoby zodpovedné za recepciu. Predpokladá, že predmetom týchto kontrol boli práve zápisy ubytovania. Či boli zistené nejaké nedostatky, to nevie. K prehranému prepisu telefonického hovoru uviedol, že pokiaľ si pamätá, tak mal mu volať pán Y. s tým, že asi nemal podpísaných hostí v knihe ubytovaných hostí. Či potom išiel do penziónu a hľadal knihu ubytovaných hostí, alebo do nej niečo zapisoval, na to si už nepamätá. Na otázku, či niekedy mali viac hostí než bolo postelí, uviedol, že asi nikdy nepripravoval viac raňajok, než mali postelí.

Svedkyňa G. H. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že v minulosti pracovala ako servírka v J. R.. E., a to v období konca roka 2012 až polovice roka 2013. Obžalovaný Y. bol jej zamestnávateľ, s W. sa niekedy kamarátila. Pokiaľ do penziónu chodievali turisti, ona nikdy neriešila, cez akú cestovku prichádzajú, iba ich obslúžila. Pokiaľ si pamätá, tak cez Vianoce mali zatvorené a potom v januári začali chodiť do penziónu turisti, pričom ich počet v jednotlivých obdobiach bol rôzny. Boli aj obdobia, keď bolo ubytovaných 50 - 70 turistov, pričom predpokladá, že viac hostí bolo zo zahraničia než zo Slovenska. Nemá vedomosť o tom, aby ukrajinskí hostia neprišli na ubytovanie, až na jeden prípad, kedy jej p. Y. oznámil, že sa im pokazil autobus. Či títo turisti zaplatili ubytovanie, to neriešila. Takisto neriešila zápisy ubytovaných hostí, to asi bola záležitosť recepčnej. Má vedomosť, že do penziónu chodili kontroly cudzineckej polície, ale o ich výsledkoch nevie nič.

Svedok E. D. na hlavnom pojednávaní k ubytovaniu ukrajinských turistov v období konca roka 2012 až do konca roka 2013 v zariadení Hotela F. Y. F. uviedol, že je pravdou, že v ich hoteli boli ubytovaní ukrajinskí turisti, pričom v súvislosti s ich ubytovaním boli riadne dodržiavané všetky predpisy s tým spojené, t. zn. že keď sa hostia dostavili, boli zapísaní do knihy ubytovaných a riadne boli odoslaní na cudzineckú políciu. Žiadneho z obžalovaných nepozná, no v zariadení mali aj klientelu hostí, ktorí pricestovali cez CK V.. Ako prebiehala spolupráca s touto CK, na to si už nepamätá. Rovnako si nepamätal, či faktúry boli vystavované dopredu ako zálohové alebo až následne po pobyte, či došlo k prípadom, že ubytovaná osoba sa na ubytovanie nedostavila, aký bol postup v tomto prípade a či sa uplatňovali storno poplatky. Tieto skutočnosti mala na starosti recepcia, na ktorej pracovalo 6 ľudí.

Svedok A.. H. L. na hlavnom pojednávaní (dňa 25. 11. 2020) vypovedal, že z obžalovaných pozná iba H. Y., a to ešte z deväťdesiatich rokov, pričom sú dlhoroční kamaráti. Čo sa týka samotného skutku, ktorý súvisí s trestným stíhaním Y., vie, že ten má nejaký biznis, do ktorého sa nestará. Vie, že má malý penzión a že jeho hlavnou klientelou sú Ukrajinci. Rovnako vie, že sa mu v tomto smere aj dosť darilo. V nejakom čase ho oslovil, že má problém v súvislosti s vydávaním víz pre malé zariadenia ako je to jeho a že na trhu sú nejakí veľkí hráči, ktorí ho nejakým spôsobom blokujú. Ako kamarátovi sa mu snažil pomôcť v rámci svojich možností, keďže má viaceré kontakty. Výsledkom jeho iniciatívy bola informácia, že samotný problém je potrebné riešiť na veľvyslanectve alebo na konzuláte na Ukrajine. Neskôr od Y. dostal informáciu, že svoj problém riešil priamo na konzuláte, že sa stretol s konzulkou a bol nadšený z toho, že problém je vyriešený. Po tejto informácii celú záležitosť vypustil z hlavy a ani nijako sa o ňu nezaujímal. Upresnil, že samotný problém spočíval v tom, že na konzuláte odmietali vydávať víza pre ľudí, ktorí chceli prísť k nemu do zariadenia, prípadne aj do iných malých zariadení. V rámci riešenia problému sa ako občan informoval predovšetkým u ľudí, ktorí pôsobili ako poslanci Národnej rady SR, resp. vtedajší minister vnútra. Žiadne stretnutie s nejakou osobou však Y. nesprostredkoval. V súvislosti s ubytovaním ukrajinských turistov nemá vedomosť o tom, že by obžalovaný Y. mal v tomto smere spolupracovať s nejakými cestovnými kancelárkami, či už slovenskými alebo zahraničnými a ani mu Y. nespomínal, že by mal problém v tom, že ukrajinskí turisti k nemu do zariadenia nechodia aj napriek tomu, že majú zabezpečené ubytovanie. Pokiaľ si spomína, tak len hovoril, že mal kontrolu z cudzineckej polície, ktorá kontrolovala cestovné doklady, nehovoril však o tom ako o probléme.

Svedok G. R. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že je majiteľom Penziónu J. X. Y. E. J. Y., z obžalovaných pozná iba pani V., ktorá mailom kontaktovala ich zariadenie s požiadavkou na ubytovanie hostí - Ukrajincov. Tie objednávky potom v závislosti od kapacít potvrdzovali alebo odmietali. Išlo o individuálne resp. rodinné pobyty. Vouchery pre ubytovanie vystavila potom CK V. a turisti pri ubytovaní predkladali tento voucher a cestovný pas. Stalo sa, že boli prípady, že turisti neprišli, ale väčšinou prišli. Keď turisti neprišli, telefonoval pani V., na čo táto odpovedala, že je to ich problém, že to mali zaplatené a on mal potom zaplatené služby zo strany CK. Takisto dochádzalo k situáciám, keď niektorí turisti si skracovali pobyty, on nezisťoval, prečo. Aj tieto skutočnosti oznamoval pani V. zo začiatku, ale potom to už neriešil. Ako ona na to reagovala, na to si nepamätá. Spomína si, že pani V. mu aj oznámila, že nejakí hostia mali napokon spať v Hoteli E., ale či tam spali, to on nevie, neoveroval to. Pokiaľ turisti neprišli na ubytovanie, on ich do knihy ubytovaných hostí nezapisoval a nikoho neoznamoval cudzineckej polícii. Takisto došlo aj k situácii, že sa k nemu dostavil hosť, ktorý mal byť pôvodne ubytovaný v Hoteli E., za ktorého pobyt potom pani V. zaplatila. Pokiaľ si pamätá, tak spolupráca s pani V. začala niekedy v lete a skončila na jeseň, ale rok si už nepamätá. Tá spolupráca skončila tak, že objednávky od pani V. prestali chodiť.

Svedok A.. E. R. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že v minulosti pracoval ako obchodný manažér D. R. - F. Y. K., pričom v rámci obchodných vzťahov prišiel do styku s pani V.. Pozná aj pána V., s ktorým tiež bol aj v osobnom kontakte, ale tieto kontakty boli veľmi obmedzené. Pána Y. registruje ako podnikateľa, ktorý má penzión, s ktorým však v kontakte nebol. Pokiaľ si spomína, tak pán V. bol u nich len asi dvakrát alebo trikrát, keď doviezol nejakých klientov a prišiel sa do kancelárie pozdraviť. Z akej krajiny pochádzali títo klienti, to on nevie, ale v období od začiatku roka 2013 do polovice roka 2013 gro klientov tvorili Ukrajinci, ktorých zabezpečovala CK V., ale určite k nim chodili aj Rusi a možno Bielorusi. Objednávky na ubytovanie turistov z CK V. prichádzali prostredníctvom emailov a platby spojené s ubytovaním boli realizované bezhotovostným prevodom na účet vopred. Pokiaľ si pamätá, tak to bolo v plnej výške, pričom problémy s platbami neboli. K tomu, aby turisti z Ukrajiny nenastúpili na pobyty, sa nevedel vyjadriť. Vo väčšine prípadov išlo o skupinové zájazdy a v rámci takýchto druhov zájazdov sa stávalo, že nie vždy nastúpila celá skupina. Zdá sa mu, že cez CK V. prichádzali aj individuálni turisti, väčšinou nejaké rodinné skupinky, ktoré boli u nich ubytovaní pravidelne každý rok.

Svedok Š. N. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že je majiteľom Penziónu U. v Tatranskej Lomnici a v rámci podnikateľských aktivít spolupracoval aj s CK V., a to aj v období od začiatku r. 2013 do polovice r. 2013. Uvedená CK objednávala v ich penziónne ubytovacie a stravovacie služby pre klientov z krajín bývalého ZSSR, pričom išlo prevažne o obdobie konca roka a začiatku nového roka. V súvislosti s ubytovaním ukrajinských turistov dochádzalo k situáciám, keď takíto turisti sa nedostavili na pobyt napriek tomu, že tento bol objednaný, ale nebolo to nič nezvyčajné. Nepamätá si, ako potom riešil túto

situáciu s CK V.. Platby sa potom riešili na základe skutočného počtu hostí, no došlo aj k situáciám, keď sa turisti nedostavili napriek objednaným službám a CK tento pobyt uhradila.

Svedkyňa A.. F. G., predtým S., vypovedala, že z obžalovaných pozná iba A.. V., pána V. videla asi dvakrát v živote. Pracuje ako riaditeľka P. Y. R. Y. X. R., pričom ich hotel mal spoluprácu s CK V., ktorá zabezpečovala klientov pre hotel. Nepamätá si, či to bolo aj v období r. 2013, ale v rámci obchodnej spolupráce bola v komunikácii s p. V. a pokiaľ si pamätá, tak p. V. možno iba v 2 prípadoch doprevadil nejakých turistov do hotela. Rezervácia pobytov prebiehala zväčša mailovou formou a podľa kapacít ju buď potvrdili alebo nie. Následne po realizovaní pobytov bola vystavená faktúra, ktorá bola zaplatená na účet. V rámci vzájomnej obchodnej spolupráce klientela bola väčšinou z Ukrajiny alebo Ruska. Zdá sa jej, že v jednom prípade platbu za turistov, ktorí sa dostavili cez V., zaplatila zahraničná CK.

Svedkyňa Y. H. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že obžalovaných nepozná, osobne s nimi do styku neprišla. V minulosti bola zamestnancom Penziónu C. v B., pričom telefonicky alebo mailom prišla do styku s p. V., a to niekedy v období marca buď roka 2012 alebo 2013 v súvislosti s objednaním ubytovacích služieb pre hostí. Malo ísť o objednávku CK V. s realizáciou platby vopred v celom rozsahu. Pamätá si, že šlo o obdobie, ktoré bolo už po sezóne, čo si vyžadovalo potrebu zabezpečiť prítomnosť jedného člena personálu, ako aj na to, že hostia nedošli, na čo najprv nereagovali, no keď došlo k opätovne situácii, že hostia nedošli, tak telefonicky kontaktovala pani V., ktorá jej uviedla, že ani oni nie sú si nikdy istí, či hostia naozaj dôjdu. Zo všetkých ubytovaných hostí sa jej zdá, že došla len jedna rodina. Faktúry zo strany ubytovacieho zariadenia boli vystavované vopred a zo strany CK V. boli aj uhradené, a preto pokiaľ hostia nedošli, táto úhrada sa považovala za 100 %-né storno zájazdu. Spolupráca s CK V. sa týkala turistov z Ukrajiny.

Svedok H.. Z. D. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že v rokoch 2012 - 2013 pôsobil v cestovnom ruchu ako konateľ spoločnosti Z. V., s. r. o. Poprad a v rámci tejto činnosti prichádzal do kontaktu s p. V., ale prišiel aj do styku s p. V. a p. Y., cez ktorého penzión zabezpečovali ubytovanie pre ich hostí. Ako cestovná kancelária spolupracovali s viacerými partnerskými CK v zahraničí, či už v Rusku, Ukrajine, Bielorusku, v Pobaltí a iných štátoch. Pokiaľ si spomína, tak len na Ukrajine mali asi 130 zmluvných partnerov. Individuálne s klientmi nejednali. V rámci ukrajinských CK mali uzavretú spoluprácu s CK D.-U., ktorá spolupráca trvala asi rok a ktorá bola zo začiatku štandardná, no neskôr sa začali vyskytovať problémy súvisiace s tým, že klienti tejto CK nenastupovali na pobyt, čo oznámili aj konzulárnemu odboru v Užhorode a spoluprácu s touto CK ukončili. On do osobného styku s predstaviteľmi tejto CK neprichádzal, spomína si na jeden prípad, keď sa nedostavili turisti tejto CK do penziónu pána Y. a jemu potom telefonoval zástupca ukrajinskej CK s tým, že malo dôjsť k poruche autobusu. Potom sa rokovalo aj o zmene termínu, ale k ničomu ďalej už nedošlo. Vo všeobecnosti platilo, že pobyty boli uhrádzané vopred a v prípade nenastúpenia klienta na pobyt sa peniaze nevracali. Má vedomosť, že pán Y. v tomto smere mal nejaké problémy, čo riešil komunikáciou s konzulkou - pani O., s ktorou sa pozná a ktorá ho požiadala, aby v menšom rozsahu zabezpečovali pobyty pre klientov v zariadení pána Y., pretože mala určité pochybnosti s ubytovaním turistov v tomto zariadení, keďže títo tam nechodili. Vie, že pán Y. sa zameriaval skôr na individuálnych turistov alebo menšie skupiny, kým oni zabezpečovali ubytovanie pre autobusové zájazdy, a preto v neskoršom období spolupráca s p. Y. prestala. Pokiaľ vie, tak pán Y. to cítil ako určitú krivdu, nechcel sa dostať na tzv. čiernu listinu, a preto riešil problém s konzulátom. S akým výsledkom, to on už nevie, ale spolupráca k turistom z Ukrajiny už ďalej nepokračovala. Vo svojej výpovedi ďalej uviedol, že pán Y. mu aj telefonicky oznamoval skutočnosť, že klienti z Ukrajiny nenastúpili s tým, že on ho potom žiadal, aby mu to dal písomne a až vtedy to bude riešiť. Prečo klienti nenastúpili, to on nevie. Mal návrhy zo strany pána Y., keď tento navrhoval zaslanie čísiel víz, a to aj napriek tomu, že klienti mali odísť niekde do Francúzska, no on túto situáciu nikdy neriešil navrhovaným spôsobom, pretože táto situácia sa podľa neho zachrániť nedala. Pán Y. bol povinný oznámiť, že klienti nenastúpili a on mal povinnosť túto skutočnosť oznámiť konzulátu. V prípade, aby by zahraničná CK nevedela zdokladovať dôvod nenastúpenia turistov, prišla by o akreditáciu. K samotnému udeľovaniu víz občanom Ukrajiny pre voľný pohyb po schengenskom priestore v súvisiacom období, svedok uviedol, že spočiatku boli víza udeľované na konkrétny pobyt v konkrétnom termíne s toleranciou nejakých 3 mesiacov, keď musel klient pobyt nastúpiť a vrátiť sa na Ukrajinu. V neskoršom období Slovensko pristúpilo k vydávaniu tzv. multivíz, ktoré umožňovali opakované vstupy do celého schengenského priestoru na obdobie 5 rokov, pričom pokiaľ tieto multivíza boli vydané Slovenskou republikou, turisti mali povinnosť pri prvom vstupe tento realizovať cez našu hranicu a ubytovať sa v konkrétnom tuzemskom ubytovacom zariadení. Pri ďalších vstupech už mohli do schengenského priestoru vstupovať aj cez iné krajiny než SR.

Svedok Z. Y. na hlavnom pojednávaní (23. 9. 2020) vypovedal, že v období rokov 2012 - 2013 bol prevádzkovateľom Penziónu J. v R.. Pokiaľ si pamätá, tak objednávky v ubytovacom zariadení mu zasielala nejaká cestovná kancelária z Lvova na Ukrajine s tým, že potom to mal fakturovať na nejakú firmu. Pripustil, že to mohla byť aj CK V.. Jeho klientelu predstavovali v tom čase väčšinou Slováci, Česi, Poliaci, ale aj Ukrajinci. Ubytovaných hostí nahlasoval na cudzineckú políciu. V súvislosti s ubytovaním ukrajinských turistov sa však stávalo, že títo napriek nahlásenej objednávke nedošli. Keďže to mal však zaplatené, tak to nijako neriešil. Presne na rozsah objednávok, ktoré mali súvis s ukrajinskými turistami, ktorí napokon neprišli, si nepamätá, možno sa to stalo dvakrát. Za tých turistov dostal zaplatené. On ich zapísal riadne do evidencie, keď dostal objednávku, čakal, že prídu, ale keď neprišli, tak telefonoval na Ukrajinu s nejakou pani, ktorá mu povedala, že má byť pokojný, že peniaze dostane či prídu alebo neprídu. Tá pani hovorila po ukrajinsky. Dôvod, pre ktorý sa hostia z Ukrajiny nedostavili, nepozná. Čo sa týka pani V., tú naživo nevidel, možno s ňou komunikoval po telefóne, ale teraz si už na to nespomína. V súvislosti so zapisovaním ukrajinských hostí do knihy ubytovaných hostí uviedol, že týchto do knihy zapisoval v deň, keď sa mali dostaviť, zapísal ich aj keď neprišli, nezapisoval ich pri fyzickom príchode.

Vzhľadom na rozpory vo výpovediach svedka na hlavnom pojednávaní bola oboznámená jeho predchádzajúca výpoveď zo dňa 3. 5. 2017, v ktorej uviedol, že žiadnu spoluprácu s CK V. V. nemal. On bol kontaktovaný mailom a telefonicky nejakou pani z Ukrajiny, ktorá sa zaujímala o ubytovanie ukrajinských turistov v jeho zariadení. Tá pani hovorila niečo v tom zmysle, že tí turisti sa môžu aj zdržať, že tu majú aj nejaké rodiny, alebo že len prechádzajú cez Slovensko. On jej potom zaslal požadované písomnosti súvisiace s poskytnutím ubytovania pre týchto turistov, ktorí napokon ani nedošli. Tú pani potom aj kontaktoval s tým, že nedošli, na čo sa ona tvárila dosť počudovane. Ubytovanie mal však vopred zaplatené, žiadne peniaze nevracal. Pokiaľ si pamätá, tak pani, s ktorou komunikoval v súvislosti s platbou, mu uvádzala nejaký kontakt na CK V.. Spomína si aj že s niekým z CK V. telefonoval, bol to nejaký pán, ktorý hovoril s ruským alebo bulharským prízvukom a bavili sa o nejakej platbe. Za to, že nahlásil ubytovaných hostí vo svojom zariadení napriek tomu, že títo tam neboli, dostal aj od cudzineckej polície pokutu. Vyjadril sa aj k emailovej komunikácii (ktorú sám predložil na čl. 588) s tým, že na okolnosti si už presne nespomína, ale zdá sa mu, že najprv mu chodili emaily z Ukrajiny, v ktorých bol informovaný, že oni majú nejakú spoluprácu s CK na Slovensku. Neskôr mu začali chodiť ďalšie emaily, ale keďže tí turisti neprišli, tak na nich nereagoval. Tých objednávok bolo možno šesť, pričom všetky písomnosti odovzdal polícii. Dôvod, pre ktorý sa turisti nedostavili napriek zabezpečenému ubytovaniu mu bol vysvetlený tak, že pani, s ktorou komunikoval, mu tvrdila, že je možné, že títo sa zastavia napr. len na jeden deň, aj keď majú zaplatené 3 noci, že tu majú rodinu. Nedávalo mu to nejaký zmysel, tak s tým radšej skončil. Na druhej strane však bol rád, že mu peniaze prišli za nič.

K oboznámenej výpovedi svedok uviedol, že s touto súhlasí, pričom vzhľadom na odstup času si už na mnohé skutočnosti nepamätal.

Svedok na hlavnom pojednávaní dňa 23. 9. 2020 sa vyjadril aj k predloženej emailovej komunikácii, ktorú sám predkladal v prípravnom konaní (na čl. 587 - 600) a následne konštatoval, že komunikáciu spojenú s ubytovaním turistov mal s pani X. T. z CK J. U., pričom na komunikáciu s CK V. si už veľmi nespomína, jedine že mu práve tá X. musela dať na nich nejaký kontakt.

V prípravnom konaní vo svojich výpovediach zo dňa 20. 3. 2014 a 3. 6. 2014, ktoré tiež boli oboznámené na hlavnom pojednávaní, vypovedal, že od cestovnej kancelárie V. V. mal objednávky na ubytovanie v priebehu roku 2013 v mesiacoch marec a apríl. Jednalo sa o turistov z Ukrajiny, skupiny asi 3 ľudí a asi v 3 prípadoch. Turisti, ktorí boli cez uvedenú cestovnú kanceláriu, sú vedení aj v knihe ubytovaných hostí, pričom faktúry súvisiace s ubytovaním týchto turistov boli aj uhradené cestovnou kanceláriou. Čo sa týka kontaktu a objednávok pre turistov z CK V. V., pamätá si, že mu volala nejaká pani za túto cestovnú kanceláriu s tým, že si dohodli objednávku, ktorá potom následne bola zaslaná aj mailom. Čo sa týka faktúry, tú zaslal hneď po doručení objednávky a tá bola hneď aj uhradená. Ani jeden turista nedošiel. Tá pani, ktorá ho kontaktovala ohľadom objednávky ubytovania pre turistov z CK V. V. už pri objednávke povedala, že sa jedná o turistov z Ukrajiny, ktorí sa tu zdržia asi 3 dni a zväčša objednávka bola na ubytovanie na 3 dni, pričom súčasne aj povedala, že ak by neprišli, tak sa nič nedeje. Jemu to v podstate bolo jedno, potreboval mať uhradenú faktúru za ubytovanie.

K uvedenej výpovedi svedok uviedol, že s odstupom času si už nespomína na uvedenú záležitosť, no marí sa mu, že najprv komunikoval s ukrajinskou cestovnou kanceláriou a až potom s cestovnou kanceláriou V.. Je to už odstup času, a tak si to dostatočne nepamätá, ale v prípravnom konaní nemal dôvod si vymýšľať.

Svedkyňa E. F. na hlavnom pojednávaní 25. 11. 2020 vypovedala, že z obžalovaných pozná len pani V., resp. raz s ňou prišla do kontaktu, dnes by ju už nespoznala. Ten kontakt súvisel s tým, že táto prišla za ňou do Hotela E. Y., ktorého majiteľom bol jej manžel a ona mu pomáhala. Prišla tam kvôli ubytovaniu klientov, nepovedala, o akých klientov sa má jednať, obzrela si priestory, ktoré sa jej páčili a tak si dohodli spoluprácu. Ďalšia komunikácia už nebola osobná, prakticky prebiehala iba cez recepciu. Spolupráca súvisela so zabezpečením ubytovania pre ukrajinských klientov. Či sa malo jednať aj o klientov z iných krajín, to si už nepamätá. Tí klienti do ich zariadenia prichádzali, ale stalo sa, že aj neprišli, prípadne sa zdržali kratšie ako to bolo nahlásené. Raz jej volala pani V., nevie kvôli čomu, a vtedy ju upozornila, že turisti nechodia pravidelne. Nepamätá si už, ako na to reagovala, pre ňu bolo dôležité, že služby spojené s ubytovaním klientov boli uhradené. Ako dlho trvala spolupráca a z akého dôvodu bola ukončená, to si už nepamätá, ale môže to mať súvis s tým, že na konci r. 2013 prestala už v hoteli pôsobiť a tento spolu s manželom prenajali.

V oboznámenej výpovedi z prípravného konania zo dňa 12. 2. 2014 svedkyňa uviedla, že pokiaľ si dobre spomína, tak spolupráca s CK V. V. trvala od mesiaca máj 2013 tým, že na emailovú adresu ich hotela prišla objednávka od tejto cestovnej kancelárie na ubytovanie hostí z Ukrajiny, objednávka pozostávala z menného zoznamu hostí a dátumom ubytovania. Ak mali voľnú kapacitu, objednávku potvrdili, pričom sa jednalo o turistov z Ukrajiny, ktorí boli v menších skupinkách a ktorí prichádzali motorovými vozidlami skôr na krátkodobé pobyty, maximálne do 5 dní. Zo začiatku spolupráce turisti chodili podľa objednávky, neskôr vznikli problémy, že na pobyty nenastúpili alebo neboli ubytovaní na dobu podľa objednávky. Dvakrát preto komunikovala s pani V.. Vie o tom, že aj jej manžel H. F. raz telefonicky komunikoval, a to asi s p. V. po tom, čo recepčné kontaktovali cestovnú kanceláriu a hovor prevzal manžel pani V.. Komunikovali ohľadom neuhradenia faktúr za ubytovanie hostí a ten pán, jej manžel, mu povedal, že faktúru uhradia, čo sa aj stalo priamym vkladom na účet. S CK V. majú uhradené všetky faktúry.

K uvedenej výpovedi svedkyňa uviedla, že vzhľadom na odstup času si už určité okolnosti nepamätá, potvrdila, že je možné, že jej manžel s p. V. komunikoval.

Na hlavnom pojednávaní bola vypočutá aj svedkyňa V. O., ktorá v období konca r. 2012 a prvej polovice r. 2013 pôsobila ako konzul SR na zastupiteľskom úrade v F.. Uvedená svedkyňa uviedla, že v r. 2012 Slovenská republika aj za účelom rozvoja turistického ruchu prijala politické rozhodnutie, na podklade ktorého bola vydaná inštrukcia č. 12 z roku 2012, na základe ktorej došlo k vydávaniu turistických multivíz na 2 až 5 rokov aj za účelom turistiky. Samotné vydávanie víz vychádzalo z platných schengenských pravidiel. V tom období na konzuláte bolo registrovaných 126 ukrajinských cestovných kancelárií, ktorým bola poskytnutá akreditácia a ktoré CK mali svojich partnerov či už v podobe slovenských CK alebo priamo na strane hotelierov. Pri akreditácii bolo potrebné splniť požadované podmienky, ktoré medzi iným súviseli aj so zodpovednosťou CK za to, že turisti budú chodiť len do Slovenskej republiky. Samozrejme tam boli aj iné podmienky, ktoré súviseli so zodpovednosťou za predkladanie pravých dokladov. Povinnosťou konzula bolo raz do roka stretávať sa so zástupcami týchto akreditovaných CK a kontrolovať dodržiavanie podmienok pre akreditáciu. Takisto v Kyjeve sa konali aj veľtrhy so zameraním na cestovný ruch, ktorých sa zúčastňovali zástupcovia ukrajinských a slovenských CK, ako aj hotelieri. Pamätá si, že pri posudzovaní plnenia podmienok pre akreditáciu bolo u viacerých CK zistené porušenie povinností, čo malo za následok odobratie akreditácie a medzi inými sa jednalo aj o CK V.. Čo bolo konkrétnym dôvodom pre zrušenie akreditácie tejto CK, na to si už nespomína. V ďalšej časti výpovede k uvedenej CK uviedla, že ona si už nepamätá, či išlo o slovenskú alebo ukrajinskú cestovnú kanceláriu. Poukázala na to, že sa jednalo o pomerne hektické obdobie, ktoré trvalo pomerne krátky čas a keďže spôsob vydávania multivíz bol v rozpore so schengenskými pravidlami, čo ako konzuli kritizovali, bol tento postup zmenený. Po zmene ostalo akreditovaných len asi 55 cestovných kancelárií. V období rokov 2012 - 2013 pracovníci konzulátu boli mimoriadne zaťažení, keď denne sa vydávalo 500 - 700 víz a samotnú kontrolu nebolo možné vykonať dôkladne. Celkovo v tom období bolo vydaných okolo 40.000 víz. Kým v minulosti za účelom turistiky boli vydávané víza iba na obdobie, ktoré predstavovalo samotnú dobu návštevy, zmena inštrukcie umožňovala vydávať víza za účelom turistiky aj na obdobie 2 - 5 rokov. Na otázku, či je jej známe, aby nejaký konkrétny predpis stanovoval povinnosť

osobám, ktorým boli vydané multivíza, museli prejsť územie Slovenskej republiky cez konkrétny hraničný prechod, svedkyňa uviedla, že nie, pretože išlo o schengenské víza a keďže Slovenská republika od r. 2008 je súčasťou schengenského priestoru, bolo možné prekročiť hranice schengenského priestoru cez ktorýkoľvek prechod aj mimo územia SR. Kontrola vstupu na území SR je v kompetencii ministerstva vnútra a hraničnej polície. Iba vo výnimočných prípadoch bolo možné vo vízovej nálepke označiť konkrétne miesto prechodu do schengenského priestoru, čo sa však za jej pôsobnosti na Ukrajine od r. 2012 do r. 2016 nestalo. Pokiaľ došlo k vydaniu schengenských víz zo strany Slovenska, tak takéto víza mali označené aj SK a v prípade, ak osoba, ktorej takéto víza boli udelené, napr. priletela do Frankfurtu, aj napriek tomu, že mala deklarované ubytovanie v Poprade, tak nemecký úradník nemusel túto osobu pustiť do schengenského priestoru a mohol zneplatniť takéto víza, k čomu napokon aj dochádzalo, a preto sa neskôr pristúpilo k zmene pravidiel. Na otázku, či samotný proces akreditácie CK obsahoval povinnosť, z ktorej by vyplynulo, že osoba, ktorá má udelené schengenské víza, musí prekročiť schengenský priestor cez slovenský hraničný prechod, svedkyňa uviedla, že samotné podmienky takúto povinnosť neobsahovali, no na druhej strane riaditeľ CK v zmysle podmienok bol plne zodpovedný za to, že budú dodržané podmienky, za ktorých boli víza udelené. Teda, pokiaľ bolo deklarované, že turista bude ubytovaný napr. v Poprade, niesol zodpovednosť za to, že tam dôjde. V prípade vydávania individuálnych víz žiadateľ sa musel zúčastniť osobného pohovoru, pri ktorom deklaroval dôvody, pre ktoré žiada víza a bolo na strane konzulátu, či víza budú alebo nebudú vydané. V prípade akreditovaných CK samotní zástupcovia týchto CK podávali žiadosti aj s kompletnými dokladmi a oni zodpovedali za to, že deklarované skutočnosti sú aj pravdivé. Samotných žiadateľov o víza potom ani nevideli, ani neprichádzali s nimi potom do kontaktu. Ukrajinské CK: D.-U., J.-U., Z.-V., U. jej nič nehovorila. V súvislosti s udržiavaním podmienok, za ktorých boli udelené multivíza ďalej uviedla, že konzulát mal k dispozícii zoznamy osôb, ktorým boli multivíza vydané, mal k dispozícii označenie ubytovanie zariadenia, prípadne doby, po ktorú sa mal turista v takomto zariadení zdržiavať. Tieto zoznamy boli potom zasielané Úradu hraničnej a cudzineckej polície, ktorý následne vykonával kontroly a oznamoval, či turisti došli, boli ubytovaní alebo opačné skutočnosti. Jednou z podmienok, resp. povinností štatutárneho zástupcu akreditovanej CK bolo oznámiť zastupiteľskému úradu osoby, ktoré sa neubytovali. Ak si tieto povinnosti neplnili, a tieto skutočnosti sa dozvedeli až z oznámenia Úradu hraničnej a cudzineckej polície, viedlo to k odobratiu akreditácie CK. Samotný proces zrušenia akreditácie potom trval mesiac, niekedy dva. V tom období iné krajiny schengenského priestoru nemali obdobné problémy, nakoľko v tom čase to bola iba záležitosť SR, zo strany ktorej dochádzalo k vydaniu tzv. vízashoping. Svedkyňa ďalej vypovedala, že jedným z dokladov, ktoré predkladali zástupcovia akreditovaných CK, boli aj vouchery vydávané slovenskými ubytovateľmi, bez ktorých nebolo možné víza vydať. Zastupiteľský úrad mal k dispozícii vzor konkrétneho vydaného vouchera zo strany jednotlivých ubytovateľov. Pokiaľ boli vydané multivíza napr. na 2 roky, tak osoba, ktorá mala zaplatený pobyt v SR, v konkrétnom týždni mohla do schengenského priestoru vstúpiť kedykoľvek v uvedenom období dvoch rokov, ale pokiaľ konkrétna osoba neprišla v požadovanom čase a nedostavila sa na konkrétne ubytovanie, bolo povinnosťou akreditovanej CK tieto skutočnosti oznámiť zastupiteľskému úradu. Nešlo o povinnosť ubytovateľa. Či na zastupiteľskom úrade sa prijímali aj kópie voucherov, na to si nespomína. Či prišla do styku so sfaľšovaným voucherom, to nevie, pretože na Ukrajine vo všeobecnosti sa stretávali s veľkým množstvom faľšovaných dokumentov. Čo sa týka multívíz, ktoré boli vydávané na konzuláte v Užhorode, tam mohli byť o niečo iné podmienky súvisiace so vstupom do schengenského priestoru a mohli súvisieť s konkrétnym hraničným prechodom, pretože v tejto oblasti na dopravu bol využívaný prevažne automobil, resp. autobus, kým v prípadoch víz vydávaných konzulátom v Kyjeve išlo o letecké zájazdy. Vo svojej výpovedi ďalej poukázala na to, že si nespomína na stretnutie s obžalovaným Y., pretože dennodenne prichádzala do kontaktu s veľkým počtom ľudí, aj keď jeho ubytovacie zariadenie J. R.. E. J. R. R. jej niečo hovorí. Svedkyňa bola následne oboznámená s prepisom hovoru, ktorý sa mal uskutočniť medzi ňou a obžalovaným, k čomu následne uviedla, že telefonát bol výsledkom toho, čo súviselo s jej predchádzajúcimi tvrdeniami, keď akreditované CK mali svoje povinnosti voči zastupiteľskému úradu a zároveň mali informovať svojich partnerov na Slovensku o existujúcich pravidlách a povinnostiach z nich vyplývajúcich. Tieto akreditované CK potom mali prijímať oznámenia od ubytovateľov, ktorí im mali oznamovať nenastúpenie pobytu. Z rozhovoru potom vyplynulo, že to mal byť aj problém s individuálnymi turistami, pričom pán Y. sa zaujímal o to, ako ho má riešiť a ako má postupovať v tomto prípade. Z tohto rozhovoru nepochybne vyplynulo, že pán Y. nenahlasoval skutočnosti, že turisti neprišli a ďalej vydával vouchery, čo zistili po inej línii a potom samozrejme v prípade individuálnych žiadostí o víza, kde bol použitý takýto voucher, bol problém s udeľovaním víz. Pán Y. chcel metodiku, podľa ktorej mal postupovať, ale takáto metodika neexistovala.

Svedkyňa - D. L. vypovedala, že pozná len A.. H. V. a to z telefonického kontaktu. Pracuje ako recepčná v prevádzke Hotel E., na Y. E., okres Michalovce. S cestovnou kanceláriou V. V. spolupráca začala už asi v roku 2012, niekedy v letných mesiacoch. Vo väčšej miere s touto cestovnou kanceláriou začali spolupracovať v roku 2013 a to od mesiaca marec, kedy zo strany CK V. V. prichádzali mailové objednávky na ubytovanie turistov občanov Ukrajiny. Objednávky vybavovali s kolegyňou, ak mali voľnú kapacitu, objednávku potvrdili mailom. Skôr sa jednalo o individuálnych klientov. Málo bolo takých väčších skupín, ktoré prichádzali autobusom. Po príchode turistov na ubytovanie ich po predložení ich cestovného dokladu a vouchera zapísala do knihy ubytovaných hostí. Nato majú na recepcii spracovaný počítačový program, kde hostí evidujú, odkiaľ si následne aj vytlačia hlásenie pre cudzineckú políciu. K turistom ktorí prichádzali cez CK V. V., s nimi mali menšie problémy hlavne s ich nástupom na termín pobytu podľa rezervácie. Stávalo sa aj to, že klienti nenastúpili vôbec na rezervovaný termín, zväčša nenastúpila celá skupina uvedená na vouchery. Na tých klientov, ktorí na pobyt nenastúpili, faktúru nevystavovali, taktiež nefakturovali za nich žiaden storno poplatok. Pani vedúca však bola z toho nešťastná, nakoľko tí klienti blokovali izby a stalo sa aj to, hlavne cez letnú sezónu, že museli dostať vážne riešenie, kde tých klientov umiestniť, nakoľko mali obsadenú kapacitu a nakoniec aj tak tí turisti neprišli. Pri komunikácii s pani V. ohľadom nenastúpenia klientov na pobyt, alebo skoršieho odchodu, uvádzala, že zistí, že prečo nenastúpili. Neskôr keď jej volali častejšie, nakoľko z jej strany mali už viacej objednávok a tí klienti nechodili, tak sa jej zdalo, že je už z nich nervózna, čo jej stále volajú. Z objednaných klientov nastúpilo na pobyt tak asi 50 %.

Svedok - E. L. vypovedal, že pozná obvinenú A.. H. V. C. C. V.. V zariadení P. K. poskytuje len ubytovacie služby s počtom lôžok 50 osôb kategória turistická ubytovňa. V Penzióne Doškoľovacie stredisko poskytuje okrem ubytovania aj stravovanie s počtom lôžok 60 kategória turistická. Obe zariadenia sú s celoročnou prevádzkou. Čo sa týka obsadenosti oboch zariadení je asi 25%. Klientelu tvoria zväčša asi 2/3 Slovákov, zvyšok zahraniční turisti z Ruska, Ukrajiny, Bieloruska. Individuálni turisti sa zväčša zdržiavajú 3 až 7 dní, organizované skupiny 4 až 10 dní. Čo sa týka rezervácie, turisti si to zväčša rezervujú na mailovej adrese P.R.. S CK V.V. V. spolupracuje už dlhšiu dobu, viac ako 5 rokov, preto sa aj osobne pozná s majiteľmi tejto cestovnej kancelárie ako s pani V. tak aj s jej manželom pánom C. V.. Cez túto cestovnú kanceláriu mali objednanú na pobyt zväčša ruskú klientelu. Jednalo sa aj o individuálnych klientov ako aj o organizované skupiny na dobu pobytu od 7 do 10 dní. Pri objednávke týchto turistov ho zväčša kontaktoval pán C. V.. Objednávku na pobyt zaslal mailom, ak mal voľnú kapacitu, túto objednávku potvrdil a odoslal späť. Následne mu zaslal zoznam ubytovaných turistov. Pri organizovaných skupinách, ktoré prichádzali autobusom prišiel so skupinou aj pán V., niekedy došiel aj s pani V.. Turisti chodievali kvôli prírode, niektorí aj kvôli liečeniu v kúpeľoch, mali zakúpené liečebné procedúry v kúpeľoch.

Svedkyňa - H.. C. G. vypovedala, že osobne pozná len Ing. H. V. . Obvineného H. Y. pozná len podľa mena, spolupracovali spolu len jeden raz. Je konateľka spoločnosti C. V. R. R. Y. J.-Y., N.. O. F. XXXX/XX, IČO: XXXXXXXX. Pri svojej podnikateľskej činnosti spolupracovala aj s pánom Y.. Bolo to v mesiaci november roka 2013, kedy zabezpečila pre svojho klienta ubytovanie v jeho J. R.. E. Y. R. R.. Jednalo sa o osobu pána T. G., nar. X. X. XXXX, M.: U. XXX XXX, ktorá mala byť ubytovaná v jeho zariadení v období od 2. 11. do 6. 11. 2013. Čo sa týka pobytov zahraničných turistov je to tak, že turista si cez cestovnú kanceláriu v danej krajine objedná pobyt a uhradí ho. Cestovná kancelária v jeho krajine požiada partnerskú cestovnú kanceláriu v krajine kde chce turista ísť o zabezpečenie ubytovania vo vybranom ubytovacom zariadení a potom následne požiada o vydanie víza na jeho pobyt na príslušnom konzuláte. Turista uskutoční pobyt bez hradenia ubytovania, pričom cestovná kancelária v domovskej krajine uhradí jeho pobyt partnerskej cestovnej kancelárii v krajine pobytu. Po skončení pobytu ubytovacie zariadenie vystaví faktúru za ubytovanie cestovnej kancelárii ktorá pobyt objednala. Ubytovací poukaz - Voucher je potvrdenie o tom, že turista má zabezpečené ubytovanie na daný pobyt. S Y. telefonicky komunikovala ohľadne uvedenej osoby, ktorá na pobyt nenastúpila, až v neskoršom termíne.

Svedkyňa - H. P. vypovedala, že je spolumajiteľkou J. P. Y. V. Z. Č.. XX. Turistov si zabezpečujú individuálne. S pani A.. V. začala spolupracovať začiatkom roka 2013, kde ju telefonicky oslovila s tým, či v penzióne neubytuje skupinu troch rodín, celkovo 10 osôb, jednalo sa o štátnych občanov Ruska, boli z Moskvy. Boli ubytovaní v období od 3. 1. do 10. 1. 2013. Celé to zabezpečovala pani V., ona doniesla tých ľudí a po ukončení pobytu si ich aj odviezla. Peniaze jej vyplatila priamo na ruku. Následne ju kontaktovala pani V. niekedy koncom októbra, alebo začiatkom novembra roka 2013 s tým, že jej

zabezpečí ďalších turistov, no odvtedy s ňou už neprišla do kontaktu. S obvineným C. V. prišla do kontaktu v tom čase keď prišli tie tri skupiny začiatkom mesiaca január roka 2013, kde nakoľko tie rodiny nastupovali postupne, jednu skupinu priviezol aj C. V..

Svedok - E. A. vypovedal, že H. Y. pozná asi tri až štyri roky. H. Y. ho minulý rok kontaktoval s tým, či mu nevie poradiť, alebo pomôcť v jeho probléme, ktorý mal v podnikaní. Spomenul, že má problémy na konzuláte, že mu nechcú dávať turistov do jeho ubytovacieho zariadenia. Zhodou okolností pozná pána S., ktorý je honorárnym konzulom Ukrajiny, no Y. dal kontakt na pána A.. L. V., ktorý pána S. pozná lepšie, aby ho oslovil. Viac sa o danú vec nezaujímal.

Svedkyňa - V. F. vypovedala, že pozná len A.. H. V. a to z telefonického kontaktu. Pracuje ako recepčná v prevádzke P. E., ktorý sa nachádza na Y. E., okres Michalovce. S cestovnou kanceláriou V. začali spolupracovať niekedy v priebehu roka 2012 asi v letnom období, kde ich uvedená cestovná kancelária oslovila na ubytovanie hostí z Ukrajiny cez mailovú adresu. Bolo to len raz, jednalo sa o veľkú skupinu osôb. To čo bolo objednané tak bolo aj dodržané. Následne ich CK V. V. oslovila na ubytovanie hostí v roku 2013, v termíne od 23. 3. 2013 do 24. 3. 2013 s požiadavkou ubytovania hostí v počte 35 osôb. Od uvedeného obdobia od mesiaca marec roka 2013 začali objednávky z CK V. V. chodiť pravidelnejšie. Zo začiatku bola požiadavka na väčšie skupiny osôb, ktoré prichádzali autobusom, ako normálny zájazd, no neskôr sa počet osôb znižoval a chodili objednávky len na menšie skupiny osôb, ktoré chodili individuálne. Ako už uviedla s veľkými skupinami problém nemali tie chodili podľa dohodnutej rezervácie, bolo to zväčša len na jednu noc na prespanie a šli ďalej. Problémy nastali až s tými individuálnymi turistami, ktorí buď na rezervovaný termín nenastúpili, alebo nastúpili na kratšiu dobu. Turistov cez CK V. V. chodilo dosť, koľko ich bolo za rok 2013 k tomu sa vyjadriť nevie, no z predloženej mailovej komunikácie je zrejmé, že v tom bol trochu chaos, stávalo sa, že prišla mailom objednávka na pobyt pre určitý počet osôb na daný termín a následne na to sa to potom niekoľkokrát menilo, medzitým prišla ďalšia objednávka, ktorá sa znova menila. Niekedy ani nevedeli či vôbec niekto príde a v akom termíne. Ak hostia nenastúpili na zarezervovaný termín, alebo sa odhlásili skôr, zo začiatku to nechávali tak, brali to tak, že sa to niekedy stáva, že klient z nejakého dôvodu nemôže nastúpiť. No keď to už bolo pravidelnejšie, tak kontaktovala CK V. V., či už mailom, alebo telefonicky. Komunikovala s pani V.. Keď jej vysvetlila, že turisti nenastúpili na pobyt tak povedala, že aj ona je z toho nervózna, že už nebude robiť malé skupiny osôb a krátke pobyty. Nemá vedomosť o tom, aby mali neuhradenú pohľadávku zo strany CK V. V.. Ak by to mala vyjadriť percentuálne tak z tých malých skupín prišlo asi 50 % objednaných hostí.

Svedkyňa - G. Z. vypovedala, že je zamestnancom P. A. Y. L. X. N. Y. M. Č.. X. R. M. V. V. a zástupcom tejto cestovnej kancelárie pani V. spolupracuje dva až tri roky. Bola to bežná spolupráca týkajúca sa cestovného ruchu. Zväčša komunikovali cez mail P.R., alebo mail G.R., alebo telefonicky. Z tejto cestovnej kancelárie mali len ukrajinských turistov, pár bolo aj ruských. Jednalo sa celkovo asi o 5 až 6 skupín do roka. Skupinu tvorili od 30 do 45 osôb. Pár turistov prišlo individuálne. Ubytovali sa zväčša len na jednu noc. K hovoru č. 2682 zo dňa 7. 10. 2013 v čase o 13:41 hod. volajúci: XXXX XXX XXX, volaný: XXXX XXX XXX, ktorého prepis na nachádza na neutajovanej prílohe č.36 k č.p.: PPZ-ZPČ-V-ITP-V-645/2013, uviedla, že komunikuje s pani V. ohľadom skupiny turistov, ktorí majú prísť a ubytovať sa. Stávalo sa to, že sa rezervácia dala na tri noci, no turisti spravidla spali len jednu noc. Kde budú spať tie dve noci to ju väčšinou nezaujímal. Je pravdou, že na objednávke a rezervácií bolo uvedené, že budú ubytovaní tri noci. U väčšiny týchto turistov v objednávke bolo zabezpečenie ubytovania na dve až tri noci, no spali len jednu noc.

Svedok - R. S. vypovedal, že je honorárny konzul Ukrajiny na území Slovenskej republiky a zároveň aj súkromný podnikateľ. Ing. L. V. bol oslovený v súvislosti s problémom pána H. Y., došiel za ním pán A.. V., ktorého aj osobne pozná s tým, či by nevedel pomôcť pri vybavovaní víz na konzuláte Slovenskej republiky na Ukrajine v Užhorode. On mu povedal, že nech mu s tým dá pokoj, takými vecami sa nezaobrá.

Svedok - H.. H. Š. vypovedal, že je riaditeľom P. V. Y. J. na ulici F. Č.. X. R. R. J.. V. začala v roku 2003, kedy ubytoval cez CK C. V. - V. V. prvých hostí, jednalo sa o štátnych občanov Ruska. Potom spolu nespolupracovali až do roku 2012, kedy ho znova pani Ing. V. telefonicky kontaktovala na ďalšiu spoluprácu až do roka 2013, do doby kedy bola riešená políciou. Znova sa jednalo o ubytovanie turistov v Hotely TATRA. Čo sa týka spolupráce tá prebiehala tak, že pani V. prišla osobne pýtala sa či má v danom termíne voľnú kapacitu a keď bola voľná tak si zarezervovala ubytovanie. Jednalo sa zväčša o turistov z Ukrajiny. Hostia z 99 % došli, boli niekedy také prípady, že neprišli no bolo to z dôvodu

nejakých problémov počas cesty. V. zaplatila celý pobyt turistov po ich skončení v dohodnutej výške. K hovoru č. 1184 zo dňa 2. 7. 2013 v čase o 20:11 hod. volajúci: XXXX XXX XXX, Y.Ý.: XXXX XXX XXX, ktorého prepis na nachádza na neutajovanej prílohe č. 20 k č.p.: PPZ-ZPČ-V-ITP-V-645/2013 uviedol, že aj v tomto rozhovore komunikuje s pani V.. Nespomína si na tento hovor, nič mu nehovorí ani meno F.. Skupiny ktoré neprišli vysvetlil tak, že pani V. nemôže garantovať príchod skupiny osôb, ktoré mali zabezpečené ubytovanie. Zrušil rezerváciu a nijako si finančne nenárokoval zrušenie rezervácie. Tí ľudia nakoniec prišli.

Svedok - A.. L. V. vypovedal, že v roku 2013, v mesiaci máj - jún, ho pán Vaculčíak telefonicky požiadal o to, či nepozná pána S., ktorý je honorárny konzul Ukrajiny v SR. Sľúbil mu, že sa pána S. spýta na jeho problém. Y. mu povedal, že jeho problém spočíva v tom, že jemu nechcú vydávať multi-víza pre turistov prichádzajúcich do Slovenska, že to dávajú len veľkým hotelom a on že nemá turistov. S. mu povedal, že sa má obrátiť na konzulát. Vzhľadom k tomu to už viac neriešil.

Svedok - A.. S. N. vypovedal, že pracuje ako manager v J. D. Y. F. X. N. F. Č.. XX-XX. Niekedy začiatkom roka 2013 ich oslovila CK V. V. B. J. o zabezpečenie ubytovania pre turistov z Ukrajiny. Intenzívnejšia spolupráca bola začiatkom roka 2013 a to v mesiacoch marec - apríl, postupne záujem z ich strany o ubytovanie klesal. Stávalo sa aj to, že niekí turisti na pobyt nenastúpili, alebo prišli neskôr z nejakého dôvodu. V knihe ubytovaných hostí je uvedený len skutočný stav, ktorý klient došiel a kedy sa s pobytu odhlásil. Zo strany CK V. V. nemajú uhradenú jednu faktúru, inak s nimi nemali žiaden problém.

Svedok - A.. E. Y. využil svojho práva a v danej veci nevypovedal.

Dokazovanie ďalej súd vykonal aj oboznámením nahrávok telefonických hovorov, resp. ich prepisov, ktoré hovory boli získané na základe príkazov sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Prešov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, vydaných v zmysle § 115 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku. Samotné odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky sa týkalo aj emailovej komunikácie, a to domény V.R., z ktorej komunikácie je zrejmé, že prostredníctvom nej dochádzalo k zasielaniu voucherov pre účely vydávania víz, ako aj ďalších potrebných dokladov a zoznamu mien cudzincov od cestovných kancelárií na Ukrajine.

Z oboznámených telefonických hovorov (resp. ich prepisov) obžalovaného H. Y. sa ako zaujímavý javí najmä hovor č. 300 na čl. 1114, z ktorého vyplýva, že H. Y. komunikuje s ženou hovoriacou ukrajinským jazykom, pričom jej oznamuje, že jej zabezpečí víza a budú cestovať po Európe. Na čl. 1122 sa nachádza hovor č. 617, kde komunikuje H. Y. s mužom hovoriacim ukrajinským jazykom v tom smere, že skupina 29 ľudí nepríde. Rovnako oznamuje uvedenému mužovi, že zapíše 5 ľudí aj napriek tomu, že nedošli do jeho ubytovacieho zariadenia, pričom zápis vykoná na základe údajov zaslaných mailom. Na čl. 1129 je hovor č. 1722, z ktorého vyplýva, že H. Y. má problémy ohľadom jeho činnosti aj s políciou a konzulátom SR na Ukrajine, vzhľadom k tomu, že hostia sa k nemu po vydaní víz neprichádzajú ubytovať. Z hovoru č. 1986 na čl. 1154 potom vyplýva, že H. Y. má potvrdzovať prekročovanie ubytovacej kapacity svojho zariadenia. Uvedené priznáva v hovore č. 1993 na čl. 1158, kde komunikuje s obžalovanou Ing. H.K. V.. Z hovoru č. 2180 a 2194 na čl. 1166-1171 je potom zrejmé, že pracovníčka konzulátu na Ukrajine mu uvádza, že bolo zistené, že dochádza z jeho strany k zneužívaniu víz, pričom hostia sa u neho neubytovávajú. Z hovoru č. 3069 na čl. 1188 je zrejmé, že jeden z hostí, ktorý sa mal ubytovať v zariadení H. Y. sa nachádza v skutočnosti vo Francúzsku. Z hovoru č. 7893 na čl. 1250 vyplýva, že H. Y. nemá vedomosť o tom, kto je jeden z jeho hostí a či sa aj skutočne k nemu dostaví. V nasledujúcom hovore č. 7903 na čl. 1251 je potom potvrdené, že v uvedenom termíne sa k nemu tento hosť nedostaví. Rovnako k nemu nenastúpili ani ďalší hostia, čo je zrejmé z hovoru č. 8326 na čl. 1260. Z hovoru na čl. 8328 na čl. 1263 vyplýva, že H. Y. žiada, aby cestovka mu poslala čísla víz aj v prípade ak sa hostia k nemu nedostavia, ale pôjdu do Francúzska. Z hovoru č. 770 na čl. 1616-1619 vyplýva, že H. Y. komunikuje s doposiaľ nestotožneným mužom, pričom hovoria o tom, že všetko musí vyzeráť tak, že idú reálne robiť turistický ruch. Dohadujú sa aj o spôsobe, akým komunikovať pri vykonávaní kontroly s cudzineckou políciou.

Pokiaľ ide o obžalovanú Ing. V., z prepisu hovoru č. 419 na čl. 989 vyplýva, že Ing. V. komunikuje s H. Y. ohľadom platieb za potvrdenie ubytovania, ktoré mu poskytuje za vydané vouchery. Rovnako komunikujú aj v hovore č. 1171 na čl. 1004, pričom riešia aj problémy, ktoré nastali na strane konzulátu na Ukrajine. Ďalej komunikujú aj v hovore č. 1395 na čl. 1012 a to ohľadom riešenia situácie na konzuláte

a problémoch pri vydávaní víz. Y. oznamuje V., že hostia musia aspoň prekročiť hranicu a prísť k nemu na kávu. Uvádza, že do knihy ubytovaných ich zapíše aj v prípade, keď pristanú v Bratislave, len mu musia povedať, kedy pristáli.

Okrem H. Y. A.. V. v uvedenom smere oslovila aj ďalších ubytovateľov, čo vyplýva z hovoru č. 974 na čl. 1001 a č. 2745 na čl. 1038, z ktorých je zrejmé, že ani do týchto zariadení sa hostia nedostavujú a aj napriek tomu je cena za ubytovanie fakturovaná. S ďalším ubytovateľom komunikuje v hovore č. 2286 na čl. 1014, pričom je zrejmé, že ani v tomto prípade sa hostia neubytovali.

Obžalovaná Michaela Weberová komunikuje s obžalovaným Y. v hovore č. 752 na čl. 1517, kde je zrejmé, že obžalovaný Y. jej uvádza, aby zapísala do knihy ubytovaných aj hostí, ktorí sa k ubytovaniu nedostavili, s čím obžalovaná súhlasí a uvádza, že k osobám turistov boli zaslané aj vouchery. V hovore č. 4403-4406 na čl. 1524-1526 informuje obžalovaného Y. o kontrole vykonávanej cudzineckou políciou. H. Y. súčasne pri páchaní trestnej činnosti aj uvádzal do omylu jednotlivé štátne orgány SR, ktoré preverovali, či dôjde alebo došlo k ubytovaniu osôb v jeho prevádzke, pričom svoje vyjadrenia koordinoval takto s jeho zamestnankyňou H. W. čo je zrejmé z hovorov č. 2723, 2738, 2770 na čl. 1629, 1632, 1638.

Ďalej bol oboznámený aj znalecký posudok znalca z odboru elektrotechniky (čl. 707-776), ktorým bol preskúmaný obsah vecí zaistených pri domových prehliadkach a to mobilných telefónov, SIM kariet, pamäťových kariet a notebooku. V telefónnych zoznamoch mobilných telefónov patriacich obžalovaným boli zistené telefonické kontakty na ostatných spoluobžalovaných.

Na hlavnom pojednávaní bolo dokazovanie vykonané aj oboznámením jednotlivých listinných dôkazov, a to najmä správami z jednotlivých hraničných prechodov medzi Ukrajinou a Maďarskom, resp. Poľskom (čl. 1777-1812), ktorými bolo potvrdené, že jednotliví štátni občania Ukrajiny prekračovali tieto hraničné prechody tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku, pričom však boli povinní na základe udelených víz vstúpiť na územie Slovenskej republiky tak, ako to vyplýva zo záväzkov jednotlivých cestovných kancelárií pri podaní žiadosti o akreditáciu v súlade s Nariadením Európskeho parlamentu a rady č. 810/2009 (čl. 1690-1703). Zo záznamu na čl. 1813-1814 je zrejmé, že jednotlivé osoby ukrajinskej štátnej príslušnosti sa po uplynutí platnosti víz na územie Ukrajiny nevrátili. Písomná správa k udeleným vízam sa nachádza na čl. 1837-1850. Listinné materiály k jednotlivým žiadateľom o víza na Ukrajinu sa nachádzajú na čl. 1851-1954. Ich súčasťou sú aj ubytovacie poukazy tzv. vouchery, podpísané obžalovaným V. Z úradného záznamu na čl. 1955 vyplýva, že tam uvedené osoby sa neubytovali na území SR. Na čl. 1974-1977 sa nachádza úradný preklad zmluvy medzi cestovnou kanceláriou V. V. zastúpenej riaditeľom C. V. a cestovnou kanceláriou D.-U. . Na čl. 1966 sa nachádza záväzok CK D. - U. v súvislosti s podávaním žiadostí o udelenie víz, z ktorého vyplýva, že hlavným cieľom cesty klientov je Slovenská republika a nie iný štát schengenského priestoru. Súčasne je stanovená povinnosť vstupovať na územie SR cez hraničný priechod Vyšné Nemecké alebo Ubl'a. Takisto súčasťou spisu sú aj zadovážené zmluvy medzi V. V. a ďalšími cestovnými kanceláriami na Ukrajinu. Na čl. 1997-2013 sa nachádzajú záznamy o vykonaných kontrolách v jednotlivých ubytovacích zariadeniach spolu s rozhodnutiami o uložených sankciách.

Rovnako boli oboznámené aj interné predpisy Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí SR, a to Inštrukcia R OKSO č. 8/2011 k akreditácii cestovných kancelárií vo vízovej agende s prílohami a inštrukcie R KONZ č. 12/2012 o uľahčení vízového procesu občanom Ukrajiny. Z inštrukcie č. 8/2011 k akreditácii cestovných kancelárií vo vízovej agende (na čl. 2778 - 2782) okrem iného vyplýva, že cieľom akreditácie CK je uľahčiť a urýchliť vízový proces čakať a zavedenie systému akreditácie sa uskutočňuje výnimka z čl. 10 vízového kódexu, podľa ktorého sa žiadateľ sa musí k podaniu žiadosti o vízum dostaviť osobne na zastupiteľský úrad. K samotnej žiadosti o udelenie akreditácie je potrebné okrem iného pripojiť aj zmluvu s obchodnými partnermi so sídlom v SR, ktorí zabezpečujú ubytovanie a ostatné turistické služby. Prílohou samotnej inštrukcie je aj záväzok CK (akreditovanej) v tom smere, že preberá plnú zodpovednosť za všetky žiadosti o vízum, ktoré sú podané na zastupiteľskom úrade, ďalej CK potvrdzuje, že hlavným cieľom cesty klientov je Slovenská republika a nie iný štát schengenského priestoru, CK sa zaväzuje bezodkladne informovať zastupiteľský úrad v prípade, že niektorý z ich klientov sa nevráti z cesty, ktorá bola organizovaná cestovnou kanceláriou a informovať zastupiteľský úrad aj v prípade, že klient nevyužil udelené vízum, vysvetlí, prečo sa tak stalo a bude informovať o prípadoch porušenia schengenských pravidiel zo strany klientov a o zmenách v itinerári či termínoch

cesty. Inštrukcia č. 12/2012 o uľahčení vízového procesu občanov Ukrajiny v znení dodatku č. 1 (čl. 2783 - 2789) zjednodušuje postup pri vydávaní víz žiadateľov štátnych príslušníkov Ukrajiny, ktorí podliehajú vízovej povinnosti, keď okrem iného na turistické návštevy a návštevy príbuzných, umožňuje vydávať jednotné schengenské víza na 2 roky na viac vstupov (mult) a ak zákonným spôsobom využili aspoň jedno schengenské vízum, na 5 rokov na viac vstupov (mult).

Dokazovanie bolo doplnené aj oboznámením ďalších listinných dôkazov, a to najmä zápisníc o vykonaných domových prehliadkach, či prehliadkach iných priestorov a pozemkov, či zápisnicami o vydaní vecí.

Na základe takto vykonaného dokazovania, hodnotiac jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti potom súd konštatoval, že obžaloba kládla jednotlivým obžalovaným za vinu, že

v presne nezistenom čase v priebehu roka 2012 sa na území Ukrajiny a Slovenskej republiky v Prešovskom kraji, vytvorila skupina, ktorá po vzájomnej dohode medzi sebou kooperovala a spolupracovala, pozostávajúca zo zástupcov súkromných cestovných kancelárií na Ukrajine D.-U., J.-U. C. Z. V. a v Prešovskom kraji C. V. - V. V. so sídlom podnikania R. R., R.É. X. XXXX/XX, XXXXX J., IČO: XXXXXXXX, číslo živnostenského registra č. 740-26958, kde zástupcovia predmetných ukrajinských cestovných kancelárií v mene svojich cestovných kancelárií, uzatvorili zmluvy o spolupráci s cestovnou kanceláriou C. V. - V. V. majiteľa C. V. a zodpovedným zástupcom A. H. V., pričom takéto zmluvy im umožnili vybaviť si akreditáciu na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, ktorá im umožňovala žiadať o hromadné schengenské víza na konzulárnych zastupiteľstvách SR na Ukrajine, pričom k prechodu štátnych hraníc Slovenskej republiky dochádzalo tak, že nestotožnené osoby ako zástupcovia predmetných cestovných kancelárií na Ukrajine, ktorí medzi sebou spolupracovali a zabezpečovali občanov Ukrajiny, ktorí chceli vstúpiť do krajín EU v rámci schengenského priestoru a tam bez povolenia zostať, za províziu získanú od týchto osôb, kontaktovali v jednotlivých prípadoch obvinenú A. H.K. V. a obvineného C. V., ktorí následne kontaktovali obvineného H. Y., konateľa spoločnosti J. R.. E., s.r.o., so sídlom R. XXXX/XX, J. -R. R. IČO: XX XXX XXX, ktorý prevádzkoval ubytovacie služby, v J. R..E. so sídlom v J. - R. R., R. X. Č.. XX, ako aj iné ubytovacie zariadenia na území Slovenskej republiky, a tento za finančnú odmenu potvrdzoval vouchery, že títo cudzinci budú ubytovaní v jeho zariadení, v niektorých prípadoch aj nad rámec ubytovacej kapacity, pričom vedel, že k ubytovaniu cudzincov nedôjde, následne na základe takto potvrdených dokladov, ktoré zástupcovia predmetných cestovných kancelárií samé, alebo cez ďalšie nestotožnené osoby predkladali na Generálnom konzuláte SR v Užhorode na Ukrajine, a to v rozpore s čl. 14 ods.1 písm. b), písm. d) Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 810/2009, čím uvádzali pri overovaní do omylu príslušných pracovníkov konzulárnych úradov v tom smere, že sa jedná o riadnu turistickú cestu týchto osôb do Slovenskej republiky, títo udeľovali cudzincom jednotné - schengenské turistické víza typu C na určité obdobie, na jeden, alebo viacnásobné vstupy na územie Slovenskej republiky a to tak, že jednotlivé nálepky na ktorých bolo okrem iného aj číslo víza nalepili do ich pasov, a na základe takto udelených víz potom cudzinci boli povinní vstúpiť a vystúpiť na územie Schengenu cez hraničné prechody Ukrajiny a Slovenskej republiky Ubl'a a Vyšné Nemecké na základe záväzku cestovnej kancelárie pri podaní žiadosti o akreditáciu na Generálnom konzuláte SR v Užhorode, pričom cudzinci prekračovali hranice mimo týchto určených hraničných prechodov a v ubytovacom zariadení deklarovanom vo vouchery sa vôbec neubytovali, ale odišli na presne nezistené miesto v SR, alebo do iného štátu schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátili, a celkovo takto umožnili vstup do Schengenského priestoru najmenej pre 11 cudzincov, a to aj napriek tomu, že vedeli, že udelené jednotné víza pre takéto osoby potrebné na prekročenie hraníc boli získané neoprávnene a to na základe predložených nepravdivých údajov potrebných na ich získanie, čo je v rozpore s čl. 21 ods.3 písm. b, ods.5/ Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 810/2009, pričom H. W. ako recepčná v J. R..E. so sídlom v J.-R. R., R. X. Č.. XX, na základe pokynov H. Y. pomáhala pri páchaní trestnej činnosti tým spôsobom, že zapísala do knihy ubytovaných aj cudzinca, ktorý sa po prekročení hranice v ubytovacom zariadení deklarovanom vo vouchery vôbec neubytoval, a takéhoto konania sa mali dopustiť najmenej v prípadoch popisovaných ako skutok 1 - 10 samotnej obžaloby, čím sa mali dopustiť trestnej činnosti právne kvalifikovanej spôsobom tak, ako to uvádza obžaloba.

Z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že cestovná kancelária V. V. so sídlom podnikania J. - R. R., R. X. XXXX/XX v čase jednotlivých skutkov vykonávala podnikateľskú činnosť na základe živnostenského oprávnenia C. V. (pôvodne spoluobžalovaného), pričom zodpovedným zástupcom bola

obžalovaná A. H. V.. Rovnako aj obžalovaný H. Y. v čase jednotlivých skutkov bol podnikateľským subjektom a na základe živnostenského oprávnenia prevádzkoval ubytovacie zariadenie Penzión sv. Juraj, nachádzajúce sa v J. - R. R., R. X. Č. XX. Zamestnancom obžalovaného H. Y. v čase skutkov bola aj H. W., ktorá pracovala v pozícii recepcnej ubytovacieho zariadenia. Rovnako bolo preukázané, že cestovná kancelária V. V. mala uzavreté zmluvy o spolupráci so zahraničnými cestovnými kancelárkami pôsobiacimi na Ukrajine, a to D.-U., J.-U. C. Z. V., ktorých nezistení zástupcovia predkladali na Generálnom konzuláte SR v Užhorode žiadosti o udelenie víz na území Slovenskej republiky pre osoby štátnych príslušníkov Ukrajiny tak, ako sú popísaní v jednotlivých skutkoch, keď okrem iného pri podávaní žiadosti o víza boli predkladané ubytovacie poukazy - vouchery, ktoré vydával v rámci svojej podnikateľskej činnosti C. V. a ktorými ubytovacími poukazmi bolo deklarované, že jednotliví žiadatelia o víza majú v konkrétnom časovom období zabezpečené ubytovacie služby na území Slovenskej republiky v jednotlivých ubytovacích zariadeniach popisovaných obžalobou vrátane ubytovacieho zariadenia prevádzkovaného obžalovaným H. Y.. Vykonané dôkazy aj nesporne svedčia o tom, že na základe takto predkladaných podkladov Generálny konzulát SR v Užhorode potom vydal konkrétnym žiadateľom vízum typu C, ktorého v konkrétnom období oprávňoval k vstupu na území Slovenskej republiky, ale aj do schengenského priestoru. Zároveň bolo preukázané, že jednotlivé osoby tak, ako uvádza obžaloba, do schengenského priestoru síce vstúpili, avšak v deklarovovaných ubytovacích zariadeniach sa neubytovali a odišli na presne nezistené miesto v SR alebo do iného schengenského priestoru a v čase stanovenom v udelenom víze sa na Ukrajinu nevrátili. Vykonané dôkazy takisto svedčia o tom, že obžalovaná H. W. zapísala do knihy ubytovaných aj cudzinca, ktorý v súvislosti so skutkom 2) sa po prekročení hranice v deklarovanom ubytovacom zariadení obžalovaného H. Y. neubytoval, čo vo svojej výpovedi v prípravnom konaní, ktorá bola oboznámená na hlavnom pojednávaní, aj priznala a čo potvrdzujú aj oboznámené telefonné hovory medzi obžalovanou W. a obžalovaným Y..

V zmysle právnej kvalifikácie použitej obžalobou sa obžalovaným A. H. V. C. H. Y. kládlo za vinu spáchanie pokračovacieho zločinu prevádzáčstva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 355 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a pokračovacieho prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 352 ods. 2 Trestného zákona, v prípade obžalovanej H. W. šlo o spáchanie rovnakej trestnej činnosti vo forme pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Samotná podstata protiprávnej činnosti obžalovaných mala spočívať v tom, že spoločným konaním v úmysle získať pre seba a iného finančnú výhodu organizovali nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky a prechod cez jej územie pre osoby, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky alebo osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky a dosiahli vydanie pravej verejnej listiny na základe aj nepravdivých podkladov, v prípade obžalovanej W. táto mala poskytnúť inému pomoc vo vzťahu k popísanému protiprávnemu konaniu.

Je potrebné v prvom rade zdôrazniť, že v prípade trestnej činnosti, ktorá bola obžalovanej kladená za vinu, ide o trestnú činnosť, pri ktorej je potrebné mať jednoznačne preukázaný úmysel v zmysle § 15 Trestného zákona. Vykonaným dokazovaním však neboli potvrdené žiadne také skutočnosti, ktoré by jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb svedčili o tom, že obžalovaní spoločným konaním v úmysle získať pre seba a iného finančnú výhodu organizovali nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky a prechod cez jej územie pre osoby ukrajinskej štátnej príslušnosti a zároveň svojím konaním dosiahli vydanie pravej verejnej listiny - víza, udelenej Slovenskou republikou ako štátu Európskej únie a schengenského priestoru na základe aj nepravdivých podkladov. Je nepochybné, že tak obžalovaná V., ako aj obžalovaný Y., na území Slovenskej republiky boli podnikateľskými subjektmi oprávnenými na podnikanie v oblasti cestovného ruchu (v prípade obžalovanej V. išlo o zodpovedného zástupcu cestovnej kancelárie), resp. v oblasti poskytovania ubytovacích služieb. Je nepochybné, že obžalovaní tak ako akýkoľvek podnikateľský subjekt sa snažili vykonávať svoje podnikanie spôsobom, na základe ktorého by dosiahli zisk. V danom prípade išlo teda o legálne podnikateľské subjekty oprávnené pôsobiť v rámci cestovného ruchu aj v spojení s poskytovaním služieb občanom iných krajín vrátane Ukrajiny. Z vykonaných dôkazov vyplynulo, že obžalovaní v rámci svojho podnikania vzájomne spolupracovali, keď na základe požiadavky cestovnej kancelárie V. V. zastúpenej či už samotným podnikateľom C. V. resp. zodpovedným zástupcom - obžalovanou H. V., obžalovaný H. Y. potvrdzoval možnosť poskytovania ubytovania v ubytovacom zariadení, ktoré prevádzkoval v konkrétnom období pre jednotlivé osoby z Ukrajiny. V rámci tohto podnikania cestovná kancelária V. V. mala uzavreté zmluvy o spolupráci so

zahraničnými cestovnými kancelárkami pôsobiacimi na Ukrajine, ktoré cestovné kancelárie zároveň boli akreditované na zastupiteľskom úrade Slovenskej republiky a ktoré boli oprávnené po splnení podmienok a predložení požadovaných podkladov, jedným z ktorých bolo aj potvrdenie ubytovania na území Slovenskej republiky - voucheru, ktorý vydávala cestovná kancelária V. V. a nie obžalovaný Y. (vo vzťahu k jednotlivým skutkom, ktoré sú predmetom obžaloby), predkladať žiadosti o víza pre jednotlivých žiadateľov, občanov Ukrajiny, tak ako sú označení obžalobou, ktoré víza pre jednotlivých žiadateľov napokon boli aj vydané. V danom prípade z vykonaných dôkazov nebola preukázaná žiadna skutočnosť, ktorá by potvrdzovala, že činnosť cestovnej kancelárie mala iba čisto formálny charakter a v danom prípade šlo iba o fiktívnu činnosť spojenú už s vopred danou vedomosťou o tom, že jednotliví žiadatelia o víza nemajú záujem o využitie činnosti cestovnej kancelárie V. V., ale ani o využitie ubytovacích služieb v ubytovacom zariadení obžalovaného Y., ktorý navyše ani nevedel, o akých menovite konkrétnych turistov sa bude jednať v čase, keď potvrdzoval zabezpečenie ubytovania v jeho ubytovacom zariadení. Až momentom zaslania fotokópie zoznamu prihlásených hostí, ktorí v tom čase mali už vydané víza vrátane tzv. multivíz, obžalovaný dostal informáciu, kto, kedy a v akom počte by mal byť v jeho ubytovacom zariadení ubytovaný. Rovnako vo vzťahu k obž. Y. nebolo preukázané, aby tento v súvislosti s konkrétnymi skutkami, pre ktoré je voči nemu vedené trestné stíhanie, potvrdzoval zabezpečenie ubytovania vo svojom ubytovacom zariadení nad rámec prevádzkovej kapacity, pričom navyše pre prípad, ak by sa aj v konkrétnych termínoch dostavilo viac ubytovaných hostí, obžalovaný podľa vlastného vyjadrenia disponoval ubytovacími miestami v partnerských ubytovacích zariadeniach, nachádzajúcich sa v tesnej blízkosti jeho penziónu. Je pravdou, že v danom prípade došlo k zneužitiu vydaných víz Slovenskou republikou pre jednotlivých občanov Ukrajiny na iný účel než bol sledovaný účel zjednodušením vízovej politiky Slovenskej republiky za účelom turistiky. Nič to však nemení na tom, že na tomto zneužívaní víz sa podieľali obžalovaní organizovanou a vopred plánovanou činnosťou spôsobom tak, ako je im to kladené za vinu. Ani vedomosť o tom, že jednotliví občania Ukrajiny, ktorým boli vydané víza za účelom turistického ruchu na území Slovenskej republiky, sa do deklarováných ubytovacích zariadení vrátane ubytovacieho zariadenia obžalovaného Y. nedostavia, ešte nepreukazuje vinu obžalovaných, pretože takáto vedomosť na strane obžalovaných by musela byť preukázaná už v čase podávania žiadosti o víza zo strany nezisteného zástupcu zahraničných akreditovaných cestovných kancelárií, pričom vykonané dôkazy tieto skutočnosti nepotvrdzujú. Z vykonaných dôkazov iba vyplývajú tie skutočnosti, že obžalovaní v niektorých prípadoch dostávali informácie o tom, že jednotliví občania Ukrajiny sa do deklarováných ubytovacích zariadení nedostavia, čo však už reálne v procese po vydaní víz ovplyvniť nemohli. Je pravdou, že obžalovaní po získaní informácie, že jednotliví občania Ukrajiny sa do ubytovacích zariadení nedostavia, nepostupovali v súlade s právnym poriadkom SR, keď tieto skutočnosti neoznamovali orgánom hraničnej a cudzineckej polície, resp. obžalovaný Y. a po jeho pokyne aj obžalovaná W. deklarovali v knihe ubytovacích hostí občanov Ukrajiny aj napriek tomu, že fyzicky ubytovaní neboli, no takéto konanie nezakladá naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty trestných činov, pre ktoré bola na nich podaná obžaloba, ale takéto konanie by mohlo zakladať iba menej závažné protiprávne konanie, ktoré by mohlo byť posudzované ako priestupok. Vo vzťahu k získaným finančným odmenám, ktorých rozsah nebol obžalobou nejako bližšie špecifikovaný, ale ktoré mali byť získané v súvislosti s deklarovými službami v oblasti turistického ruchu, je potrebné doplniť, že tieto by zodpovedali prípadnej úhrade storno poplatkov, ktoré v tejto oblasti podnikania tak v minulosti, ale aj v súčasnosti sú bežné. Tak ako bolo vyššie konštatované, vo veci nebola preukázaná subjektívna stránka na strane páchatelov čo vo vzťahu k spáchaniu trestnej činnosti, ktorá im je kladená za vinu, ktorá by bola daná v prípade vopred preukázanej vedomosti obžalovaných o tom, že k reálnemu využitiu ich poskytovaných služieb nedôjde a že ich deklarovanie je iba prostriedkom pre vydanie a následné zneužitie víz pre jednotlivých žiadateľov na iný účel, za čo potom obžalovaní mali získať finančné výhody z titulu fakturovaných a uhrádzaných služieb, keď žiaden dôkaz takúto vedomosť jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb nepotvrduje. Aj zo samotného správania obžalovaných tak, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, je potrebné konštatovať, že títo sa zaujímali o to, či turisti sa dostavia na ubytovanie resp. prejavovali záujem o to, aby títo aj reálne prišli. Takisto je potrebné doplniť, že v prípade podnikateľskej činnosti obžalovaných sa nejednalo v danom období iba o prípady, že osoby, ktorým boli vydané turistické víza nevyužili ich služby, ale v prevažnej miere či už služby cestovnej kancelárie alebo ubytovacie služby boli aj reálne vrátane osôb občanov Ukrajiny využívané.

Na základe vyššie uvedených skutočností potom súd nemal jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb preukázané naplnenie zákonných znakov trestných činov, pre ktoré bola podaná obžaloba, pričom v ich konaní nevidel ani naplnenie zákonných znakov inej trestnej činnosti, a preto týchto v súlade s ustanovením § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil.

obžalovaná A.. H. V. v bodoch 1 - 10

spoločným konaním v úmysle získať pre seba a iného finančnú výhodu organizovala nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky a prechod cez jej územie pre osoby, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky alebo osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky a dosiahla vydanie pravej verejnej listiny na základe aj nepravých podkladov,

obžalovaný H. Y. v bodoch 1, 2, 3, 4, 5, 6

spoločným konaním v úmysle získať pre seba a iného finančnú výhodu organizoval nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky a prechod cez jej územie pre osoby, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky alebo osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky a dosiahol vydanie pravej verejnej listiny na základe aj nepravých podkladov,

obžalovaná H. W. v bode 2

v úmysle získať pre iného finančnú výhodu pomáhala v organizovaní nedovoleného prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky a prechodu cez jej územie pre osoby, ktoré nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky alebo osobami s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky a poskytla inému pomoc v dosiahnutí vydania pravej verejnej listiny na základe aj nepravých podkladov,

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní od jeho oznámenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.